

Dziennik Urzędowy C 143

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

11 czerwca 2005

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść	Strona
	I Informacje	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2005/C 143/01	Nota informacyjna dotycząca składania przez sądy krajowe wniosków o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym	1
2005/C 143/02	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie C-494/01 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Dyrektywa 75/442/EWG w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/EWG — Art. 4, 5, 8, 9, 10, 12, 13 i 14)	5
2005/C 143/03	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-294/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko AMI Semiconductor Belgium BVBA i in. (Klauzula arbitrażowa — Wyznaczenie Sądu Pierwszej Instancji — Właściwość Trybunału Sprawiedliwości — Uczestnicy postępowania [będący] w likwidacji — Zdolność procesowa — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Odzyskanie zaliczek — Zwrot na mocy klauzuli umownej — Odpowiedzialność solidarna — Żądanie zwrotu nienależnego świadczenia)	5
2005/C 143/04	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-341/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 96/71/WE — Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług — Przedsiębiorstwa w sektorze prac budowlanych — Minimalna płaca — Porównanie między minimalną płacą ustanowioną przepisami Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pracownik jest delegowany a wynagrodzeniem faktycznie wypłacanym przez pracodawcę prowadzącego działalność gospodarczą w innym Państwie Członkowskim — Nieuwzględnienie wszystkich dodatków wypłacanych przez pracodawcę prowadzącego działalność w innym Państwie Członkowskim w ramach składników minimalnej płacy)	6

2005/C 143/05	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie C-376/02 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Stichting „Goed Wonen” przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Podatki obrotowe — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG — Odliczenie podatku naliczonego — Zmiana ustawodawstwa krajowego — Moc wsteczna — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasada pewności prawa) 6	6
2005/C 143/06	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-25/03: Finanzamt Bergisch Gladbach przeciwko HE (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)) (Szósta dyrektywa VAT — Budowa domu mieszkalnego przez małżonków we wspólnocie, która jako taka nie wykonuje działalności gospodarczej — Używanie pomieszczenia przez jednego ze współwłaścicieli do celów zawodowych — Przymiot podatnika — Prawo do odliczenia — Zasady wykonywania — Wymagania dotyczące faktury) 7	7
2005/C 143/07	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuły 43 WE i 48 WE — Optycy — Warunki przedsiębiorczości — Zakładanie i prowadzenie salonów optycznych — Ograniczenia — Uzasadnienie — Zasada proporcjonalności) 8	8
2005/C 143/08	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-163/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 80/68/EWG — Ochrona wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne — Art. 3, 4 i 5 — Dyrektywa 91/689/EWG — Odpady niebezpieczne — Art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1) 8	8
2005/C 143/09	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych C-207/03 i C-252/03 [wnioski High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patents Court) i Cour administrative o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym] Novartis AG i in. przeciwko Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks for the United Kingdom i Ministre de l'Economie przeciwko Millennium Pharmaceuticals Inc. (Prawo patentowe — Produkty lecznicze — Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych) 9	9
2005/C 143/10	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-267/03 (wniosek Högsta domstolen o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) Lars Erik Staffan Lindberg (Dyrektywa 83/189/EWG — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Obowiązek przekazywania projektów przepisów technicznych — Przepisy krajowe w dziedzinie gier losowych i loterii — Gry na automatach — Zakaz urządzania gier na urządzeniach automatycznych, które nie wypłacają bezpośrednio wygranych — Urządzenia typu „koło fortuny” — Pojęcie „przepis techniczny”) 9	9
2005/C 143/11	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-385/03 Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Refundacje wywozowe — Błędne zgłoszenie wywozowe — Pojęcie „wniosku” — Sankcja — Warunki) 10	10
2005/C 143/12	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-441/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 79/409/EWG i 92/43/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Ochrona siedlisk naturalnych — Brak transpozycji w przepisany terminie) 11	11

2005/C 143/13	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-519/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego — Zastąpienie urlopu rodzicielskiego urlopem macierzyńskim — Data, począwszy od której przyznaje się indywidualne prawo do urlopu rodzicielskiego) 11	11
2005/C 143/14	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-22/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 — Statki rybackie — Wprowadzenie systemu monitorowania pozycji przez satelitę — Brak transpozycji w terminie) 12	12
2005/C 143/15	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-146/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2000/69/WE i 2001/81/WE — Zanieczyszczenia powietrza — Krajowe poziomy emisji — Brak transpozycji) 12	12
2005/C 143/16	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-171/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/80/WE — Brak transpozycji) 13	13
2005/C 143/17	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-299/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/77/WE — Rynki sieci i usług łączności elektronicznej — Brak transpozycji w terminie) 13	13
2005/C 143/18	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie C-329/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/43/WE — Brak transpozycji w przepisany terminie) 13	13
2005/C 143/19	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie C- 375/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/58/WE — Łączność elektroniczna — Przetwarzanie danych osobowych — Ochrona prywatności — Ochrona osób fizycznych — Brak transpozycji w terminie) 14	14
2005/C 143/20	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie C- 376/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/58/WE — Łączność elektroniczna — Przetwarzanie danych osobowych — Ochrona prywatności — Ochrona osób fizycznych — Brak transpozycji w terminie) 14	14
2005/C 143/21	Sprawa C-93/05: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Korsholms tingsrätt z dnia 18 lutego 2005 r., w sprawie Teemu Hakala przeciwko Oy L Simons Transport Ab 15	15
2005/C 143/22	Sprawa C-112/05: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec 15	15
2005/C 143/23	Sprawa C-120/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie Heinrich Schulze GmbH & Co.KG i.L. reprezentowanej przez likwidatora Ravensberger Honig GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas 16	16
2005/C 143/24	Sprawa C-121/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03 Deutsche Post Euro Express GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) w dniu 15 marca 2005 r. (faks z dnia 11 marca 2005 r.) 16	16

2005/C 143/25	Sprawa C-125/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S	17
2005/C 143/26	Sprawa C-127/05: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	18
2005/C 143/27	Sprawa C-129/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	19
2005/C 143/28	Sprawa C-130/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Coxon & Chatterton limited przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	20
2005/C 143/29	Sprawa C-133/05: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	20
2005/C 143/30	Sprawa C-134/05: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	21
2005/C 143/31	Sprawa C-138/05: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven z dnia 22 marca 2005 r. w sprawie Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (interwenient: LTO Nederland)	22
2005/C 143/32	Sprawa C-140/05: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Zoll-Senat 3 (K) des Unabhängigen Finanzsenates z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Amalia Valesko przeciwko Zollamt Klagenfurt	23
2005/C 143/33	Sprawa C-142/05: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Luleå tingsrätt z dnia 21 marca 2005 r., w sprawie Prokurator przeciwko Percy'emu Mickelssonowi i Joakimowi Roosowi	23
2005/C 143/34	Sprawa C-143/05: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	24
2005/C 143/35	Sprawa C-144/05: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	24
2005/C 143/36	Sprawa C-146/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 10 lutego 2005 r. w sprawie Albert Collée jako uniwersalny następca prawny Collée KG przeciwko Finanzamt Limburg a.d. Lahn	25
2005/C 143/37	Sprawa C-147/05: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	25
2005/C 143/38	Sprawa C-151/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof, wydanym dnia 13 stycznia 2005 r., w sprawie F. Weissheimer Malzfabrik przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas	25
2005/C 143/39	Sprawa C-153/05: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	26

2005/C 143/40	Sprawa C-157/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof (Austria) z dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Winfried L. Holböck przeciwko Finanzamt Salzburg-Land	26
2005/C 143/41	Sprawa C-158/05: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	26
2005/C 143/42	Sprawa C-162/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie T-141/01 Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis w dniu 8 kwietnia 2005 r.	27
2005/C 143/43	Sprawa C-166/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof (Austria) z dnia 31 marca 2005 r. w sprawie Heger Rudi GmbH przeciwko Finanzamt Graz-Stadt	28
2005/C 143/44	Sprawa C-169/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour de cassation (Belgia) z dnia 4 kwietnia 2005 r. w sprawie URADEX SCRL przeciwko Union Professionnelle de la Radio et de la Télédistribution, w skrócie RTD i Société Intercommunale pour la Diffusion de la Télévision, w skrócie BRUTELE	28
2005/C 143/45	Sprawa C-176/05: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Landgericht für ZRS Wien z dnia 8 kwietnia 2005 r. w sprawie KVZ retec GmbH przeciwko Republik Österreich (Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft)	28
2005/C 143/46	Wykreślenie sprawy C-273/02	29
2005/C 143/47	Wykreślenie sprawy C-458/02	29
2005/C 143/48	Wykreślenie sprawy C-395/03	29
2005/C 143/49	Wykreślenie sprawy C-504/03	29
2005/C 143/50	Wykreślenie sprawy C-49/04	29
2005/C 143/51	Wykreślenie sprawy C-57/04	30
2005/C 143/52	Wykreślenie sprawy C-165/04	30
2005/C 143/53	Wykreślenie sprawy C-179/04	30
2005/C 143/54	Wykreślenie sprawy C-261/04	30
2005/C 143/55	Wykreślenie sprawy C-262/04	30
2005/C 143/56	Wykreślenie sprawy C-277/04	30
2005/C 143/57	Wykreślenie sprawy C-399/04	30
2005/C 143/58	Wykreślenie sprawy C-460/04	31
2005/C 143/59	Wykreślenie sprawy C-516/04	31

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

2005/C 143/60	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 kwietnia 2005 r. w sprawie T-336/02 Susan Christensen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Służba publiczna — Postępowanie rekrutacyjne członków personelu tymczasowego — Skład komisji rekrutacyjnej i przebieg postępowania)	32
2005/C 143/61	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-187/03 Isabella Scippacercola przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Dostęp do dokumentów instytucji — Art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001)	32
2005/C 143/62	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 kwietnia 2005 r. w sprawie T-376/03 Michel Hendrickx przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Urzędnicy — Konkurs wewnętrzny — Niedopuszczenie do testów ustnych — Wymóg szczególnej znajomości języków — Zasada równego traktowania — Dostęp do dokumentów Rady — Obowiązek uzasadnienia)	33
2005/C 143/63	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 grudnia 2004 r. w sprawie T-55/02 Peter Finch przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — Zażalenie — Dorozumiana decyzja odrzucająca zażalenie — Wyrażna decyzja odrzucająca zażalenie przed upływem terminu przewidzianego do wniesienia skargi — Zbyt późne doręczenie decyzji odrzucającej zażalenie — Dopuszczalność — Emerytury — Przekazanie praw do świadczeń emerytalnych z krajowych systemów emerytalnych — Obliczenie liczby przepracowanych lat uprawniających do emerytury, które należy uwzględnić w ramach wspólnotowego systemu emerytalnego — Wynagrodzenie uwzględnione jako podstawa obliczenia — Skarga wyraźnie pozbawiona podstawy prawnej)	33
2005/C 143/64	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-206/02 Congrès national du Kurdistan (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Szczególne środki restrykcyjne skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem — Legitymacja czynna — Stowarzyszenie — Dopuszczalność)	34
2005/C 143/65	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Szczególne środki restrykcyjne skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom mające na celu zwalczanie terroryzmu — Zdolność procesowa — Legitymacja procesowa — Stowarzyszenie — Dopuszczalność)	34
2005/C 143/66	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lutego 2005 r. w sprawie T-406/03, Nicolas Ravailhe przeciwko Komitetowi Regionów Unii Europejskiej (Urzędnicy — Wstępna procedura administracyjna — Niedopuszczalność)	35
2005/C 143/67	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-268/04, Spa Monopole, Compagnie fermière de Spa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Cofnięcie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	35
2005/C 143/68	Sprawa T-35/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Elizabeth Agne-Dapper i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	35
2005/C 143/69	Sprawa T-80/05: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Hinricha Bavendama i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	36
2005/C 143/70	Sprawa T-112/05: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2005 r. przez Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals International BV, Akzo Nobel Chemicals BV i Akzo Nobel Functional Chemicals BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2005/C 143/71	Sprawa T-117/05: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2005 r. przez Andreasa Rodenbröckera i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2005/C 143/72	Sprawa T-121/05: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2005 r. przez Borax Europe Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	38
2005/C 143/73	Sprawa T-132/05: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2005 r. przez Nicolę Falcione'go przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	38
2005/C 143/74	Sprawa T-133/05: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2005 r. przez Gérarda Merica przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)	39
2005/C 143/75	Sprawa T-141/05: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2005 r. przez Internationaler Hilfsfonds e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2005/C 143/76	Sprawa T-146/05: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2005 r. przez Flex Equipos de Descanso, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	40
2005/C 143/77	Sprawa T-148/05: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2005 r. przez Comunidad Autónoma de Madrid i Madrid, Infraestructuras del Transporte (MINTRA) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	41
2005/C 143/78	Sprawa T-150/05: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowaną jednostkę Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundację MTK przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2005/C 143/79	Sprawa T-152/05: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Johna Arthura Slatera przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	43
2005/C 143/80	Wykreślenie sprawy T-176/00	43
2005/C 143/81	Wykreślenie sprawy T-225/01	44
2005/C 143/82	Wykreślenie sprawy T-142/04	44
2005/C 143/83	Wykreślenie sprawy T-228/04	44
2005/C 143/84	Wykreślenie sprawy T-470/04	44
II Akty przygotowawcze		
.....		
III Powiadomienia		
2005/C 143/85	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej Dz.U. C 132 z 28.5.2005.	45

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Zawiadomienie

Nota informacyjna przeznaczona dla sądów krajowych w sprawie postępowania w trybie prejudycjalnym przed Trybunałem Sprawiedliwości została podana do ich wiadomości za pośrednictwem właściwych władz krajowych w 1996 r. Ponieważ nota ta okazała się przydatna w praktyce, Trybunał zaktualizował ją w świetle doświadczenia i obecnie uważa za stosowne jej rozpowszechnienie w drodze publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

NOTA INFORMACYJNA

dotycząca składania przez sądy krajowe wniosków o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym

(2005/C 143/01)

1. System odesłań prejudycjalnych stanowi podstawowy mechanizm prawa Unii Europejskiej, którego celem jest przyznanie sądom krajowym możliwości zapewnienia jego jednolitej wykładni i stosowania we wszystkich Państwach Członkowskich.
2. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym o wykładni prawa Unii Europejskiej i o ważności aktów prawa wtórnego. Ta ogólna właściwość została mu powierzona na mocy art. 234 WE oraz, w pewnych określonych przypadkach, na mocy innych przepisów.
3. Ponieważ procedura prejudycjalna opiera się na współpracy między Trybunałem a sądami krajowymi, w celu zapewnienia jej efektywności potrzebne okazuje się udostępnienie sądom krajowym poniższych wskazówek.
4. Celem tych praktycznych wskazówek, pozbawionych jakiegokolwiek mocy wiążącej, jest dostarczenie sądom krajowym wytycznych dotyczących zasadności kierowania odesłań prejudycjalnych oraz, w razie konieczności, udzielenie tym sądom pomocy w formułowaniu i przedstawianiu pytań przedkładanych Trybunałowi.

Rola Trybunału w procedurze prejudycjalnej

5. Rola Trybunału Sprawiedliwości w procedurze prejudycjalnej polega na dokonywaniu wykładni prawa wspólnotowego lub orzekaniu w przedmiocie jego ważności, nie zaś na stosowaniu tego prawa do stanu faktycznego leżącego u podstaw postępowania przed sądem krajowym, gdyż to zadanie należy do właściwości sądu krajowego. Do Trybunału nie należy orzekanie ani w przedmiocie kwestii faktycznych podniesionych w ramach sporu przed sądem krajowym, ani w przedmiocie różnic w opiniach na temat wykładni lub stosowania przepisów prawa krajowego.

6. Trybunał orzeka w przedmiocie wykładni lub ważności prawa wspólnotowego, dokładając wysiłków, by udzielona przez niego odpowiedź była pomocna w rozwiązaniu sporu, lecz do sądu krajowego należy wyciągnięcie z niej odpowiednich wniosków, w tym — w razie potrzeby — podjęcie decyzji o niestosowaniu danego przepisu prawa krajowego.

Decyzja o przedłożeniu pytania Trybunałowi

Autor pytania

7. Zgodnie z art. 234 Traktatu WE i art. 150 Traktatu EWEA, każdy sąd Państwa Członkowskiego, którego zadaniem jest orzekanie w postępowaniu, które ma zostać zakończone wydaniem orzeczenia sądowego, może co do zasady skierować do Trybunału pytanie prejudycjalne. Pojęcie sądu jest interpretowane przez Trybunał jako autonomiczne pojęcie prawa wspólnotowego.

8. Jednakże, w odniesieniu do szczególnej kategorii aktów przyjętych przez instytucje w ramach tytułu IV części trzeciej Traktatu WE dotyczącego wiz, azylu, imigracji i innych polityk związanych ze swobodą przepływu osób — zwłaszcza w dziedzinie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych — możliwość kierowania pytań prejudycjalnych przysługuje tylko tym sądom, których orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu, zgodnie z art. 68 Traktatu WE.

9. Podobnie, zgodnie z art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej, jedynie sądy tych Państw Członkowskich, które uznały właściwość Trybunału, mogą kierować do niego wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym w odniesieniu do aktów przyjętych przez instytucje w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, przy czym każde Państwo Członkowskie wskazuje, czy możliwość zwrócenia się do Trybunału obejmuje wszystkie sądy, czy jest zastrzeżona dla sądów, których orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu.

10. Nie jest konieczne, by pytanie zostało podniesione przez strony postępowania; sąd krajowy może je podnieść z urzędu.

Wniosek o dokonanie wykładni

11. Każdy sąd **może** skierować do Trybunału pytanie dotyczące wykładni przepisu prawa wspólnotowego, jeżeli jego zdaniem odpowiedź na nie jest niezbędna do rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu.

12. Natomiast sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego jest co do zasady **zobowiązany** skierować do Trybunału takie pytanie, chyba, że Trybunał orzekał już w tej kwestii (a jakkolwiek nowy kontekst nie rodzi poważnych wątpliwości co do możliwości stosowania jego wcześniejszego orzecznictwa) lub właściwa wykładnia przepisu wspólnotowego jest oczywista.

13. A zatem sąd, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu, może, zwłaszcza jeśli uzna, że orzecznictwo Trybunału daje wystarczające wyjaśnienie, samodzielnie zdecydować o właściwej wykładni prawa wspólnotowego i jego zastosowaniu do ustalonego przez ten sąd stanu faktycznego. Niemniej jednak, odesłanie prejudycjalne może okazać się szczególnie wskazane, na odpowiednim etapie postępowania, w przypadku wystąpienia nowego zagadnienia interpretacyjnego o znaczeniu ogólnym dla jednolitego stosowania prawa wspólnotowego w całej Unii lub w przypadku, gdy istniejące orzecznictwo wydaje się nie mieć zastosowania do nowych okoliczności faktycznych.

14. Do sądu krajowego należy wyjaśnienie powodów, dla których dokonanie wykładni, o którą się zwraca, jest niezbędne do wydania przez niego wyroku.

Wniosek o dokonanie oceny ważności

15. O ile sądy krajowe mogą odrzucać podnoszone w postępowaniach przed nimi zarzuty nieważności, to stwierdzenie nieważności aktu prawa wspólnotowego należy do wyłącznej właściwości Trybunału.

16. Każdy sąd krajowy, który poweźmie wątpliwości co do ważności aktu prawa wspólnotowego **musi** zatem skierować do Trybunału pytanie, wskazując powody, dla których uważa, że akt prawa wspólnotowego jest dotknięty nieważnością.

17. Jednakże, jeśli sąd krajowy ma poważne wątpliwości co do ważności aktu prawa wspólnotowego, na podstawie którego został przyjęty akt prawa krajowego, może w drodze wyjątku zawiesić tymczasowo stosowanie tego aktu prawa krajowego lub podjąć inne środki tymczasowe w odniesieniu do tego aktu. Musi on zatem skierować do Trybunału Sprawiedliwości pytanie dotyczące ważności aktu prawa wspólnotowego, wskazując powody, dla których uważa, że akt ten jest dotknięty nieważnością.

Etap postępowania, na którym należy przedłożyć pytanie prejudycjalne

18. Sąd krajowy może skierować do Trybunału pytanie prejudycjalne natychmiast po stwierdzeniu, że orzeczenie w przedmiocie zagadnienia lub zagadnień interpretacyjnych albo ważności jest niezbędne do wydania przez niego wyroku; sąd ten najlepiej może ocenić, na jakim etapie postępowania należy skierować takie pytanie.

19. Pożądane jest jednak, aby decyzja o przekazaniu pytania prejudycjalnego została podjęta na takim etapie postępowania, na którym sąd krajowy jest w stanie określić faktyczne i prawne ramy problemu, tak aby Trybunał dysponował wszelkimi danymi niezbędnymi do zbadania, w takim przypadku, czy prawo wspólnotowe ma zastosowanie do postępowania przed sądem krajowym. Względem słuszności przemawiałyby również za tym, aby pytanie prejudycjalne było przekazywane dopiero po wysłuchaniu obydwu stron.

Forma odesłania prejudycjalnego

20. Orzeczenie, na podstawie którego sąd krajowy przedkłada Trybunałowi pytanie prejudycjalne może zostać wydane w dowolnej formie przewidzianej przez prawo krajowe dla kwestii incydentalnych. Należy jednak mieć na uwadze fakt, że dokument ten stanowi podstawę postępowania przed Trybunałem i że Trybunał musi tym samym dysponować danymi pozwalającymi mu udzielić sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi. Poza tym, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest jedynym dokumentem przekazywanym podmiotom uprawnionym do przedkładania Trybunałowi uwag, zwłaszcza Państwom Członkowskim i instytucjom, oraz przekładanym na inne języki.

21. Ze względu na konieczność dokonania przekładu wniosku, powinien on być zredagowany w sposób prosty, jasny i precyzyjny oraz nie zawierać zbędnych danych.

22. Do przedstawienia we właściwy sposób ram wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wystarczy często dokument nieprzekraczający dziesięciu stron. Przy równoczesnym zachowaniu wymogu lapidarności, orzeczenie odsyłające musi jednakże być wystarczająco kompletne i zawierać wszelkie istotne informacje pozwalające Trybunałowi oraz podmiotom uprawnionym do przedkładania uwag właściwie zrozumieć ramy faktyczne i prawne postępowania przed sądem krajowym. W szczególności, orzeczenie odsyłające musi:

- zawierać zwięzłe przedstawienie przedmiotu sporu oraz ustaleń co do istotnych okoliczności faktycznych lub co najmniej wyjaśniać założenia faktyczne, na których oparte zostało pytanie prejudycjalne;
- przytaczać brzmienie mających zastosowanie krajowych przepisów oraz wskazywać, w razie potrzeby, istotne dla sprawy orzecznictwo krajowe, podając w każdym przypadku dokładne odniesienia (np.: stronę konkretnego dziennika urzędowego lub zbioru orzeczeń; ewentualnie odniesienia do zasobów internetowych);

- wskazywać możliwie najdokładniej istotne dla sprawy przepisy wspólnotowe;
- podawać powody, dla których sąd krajowy zwraca się z pytaniem o wykładnię lub ważność pewnych przepisów wspólnotowych oraz związek między tymi przepisami a ustawodawstwem krajowym mającym zastosowanie do sporu przed sądem krajowym;
- zawierać, w razie potrzeby, streszczenie głównych argumentów stron postępowania przed sądem krajowym.

W celu ułatwienia lektury wniosku i możliwości powoływania się na niego, wskazane jest, aby poszczególne punkty lub ustępy orzeczenia odsyłającego były ponumerowane.

23. Wreszcie, sąd krajowy może, jeśli uzna, że leży to w jego możliwościach, lapidarnie przedstawić swoje stanowisko co do odpowiedzi, która ma zostać udzielona na pytania postawione w trybie prejudycjalnym.

24. Samo pytanie lub pytania prejudycjalne muszą być zawarte w odrębnej i jasno oznaczonej części orzeczenia odsyłającego, zazwyczaj na jego początku lub końcu. Muszą być zrozumiałe bez konieczności odwoływania się do uzasadnienia wniosku, które jednakże przedstawia kontekst niezbędny do przeprowadzenia właściwej oceny.

Skutki odesłania prejudycjalnego dla postępowania przed sądem krajowym

25. Skierowanie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym powoduje zawieszenie postępowania przed sądem krajowym do czasu wydania przez Trybunał orzeczenia.

26. Sąd krajowy zachowuje niemniej jednak uprawnienie do podejmowania różnego rodzaju środków zabezpieczających, zwłaszcza w przypadku wniosku o dokonanie oceny ważności (zob. pkt 17 powyżej).

Koszty i pomoc prawna

27. Postępowanie prejudycjalne przed Trybunałem jest bezpłatne, a Trybunał nie rozstrzyga o kosztach stron postępowania przed sądem krajowym; rozstrzyganie o tych kosztach należy do sądu krajowego.

28. Jeżeli strona nie dysponuje wystarczającymi zasobami, sąd krajowy może, o ile zezwalają na to przepisy krajowe, przyznać jej pomoc prawną na pokrycie wydatków poniesionych w postępowaniu przed Trybunałem, zwłaszcza związanych z reprezentacją. Sam Trybunał również może przyznać pomoc prawną.

Wymiana korespondencji między sądem krajowym a Trybunałem

29. Orzeczenie odsyłające i dokumenty z nim związane (w szczególności, w stosownym przypadku, akta sprawy, ewentualnie ich kopia) muszą zostać wysłane przez sąd krajowy przesyłką poleconą bezpośrednio do Trybunału (na adres: „Sekretariat Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, L-2925 Luksemburg”, tel. +352 — 43-03-1).

30. Sekretariat Trybunału pozostaje w kontakcie z sądem krajowym aż do chwili ogłoszenia orzeczenia, przekazując mu odpisy dokumentów procesowych.

31. Trybunał przekazuje orzeczenie sądowi krajowemu. Trybunał byłby zobowiązany za przekazanie mu przez ten sąd informacji o dalszym przebiegu toczącego się przed nim postępowania oraz za przesłanie mu, w stosownym przypadku, odpisu wyroku sądu krajowego kończącego postępowanie w sprawie.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 26 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-494/01 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Dyrektywa 75/442/EWG w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/EWG — Art. 4, 5, 8, 9, 10, 12, 13 i 14)

(2005/C 143/02)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-494/01, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 20 grudnia 2001 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: R. Wainwright i X. Lewis) przeciwko **Irlandii** (pełnomocnik: D. O'Hagan wspierany przez P. Charletona, SC i A. Collinsa, BL), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann (sprawozdawca), C. W. A. Timmermans i A. Rosas, prezesi izb, J.-P. Puissechet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilesić, J. Malenovský, U. Lohmus i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 26 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych w celu zapewnienia właściwego wprowadzenia w życie przepisów art. 4, 5, 8, 9, 10, 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.
- 2) Nie odpowiadając na żądanie udzielenia informacji z dnia 20 września 1999 r. w sprawie prowadzonej w Fermoy, w hrabstwie Cork działalności w zakresie odpadów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 WE.
- 3) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 02.03.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-294/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko AMI Semiconductor Belgium BVBA i in. ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Wyznaczenie Sądu Pierwszej Instancji — Właściwość Trybunału Sprawiedliwości — Uczestnicy postępowania [będący] w likwidacji — Zdolność procesowa — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Odzyskanie zaliczek — Zwrot na mocy klauzuli umownej — Odpowiedzialność solidarna — Żądanie zwrotu nienależnego świadczenia)

(2005/C 143/03)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-294/02, **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: G. Wilms, wspierany przez R. Karpensteina) przeciwko **AMI Semiconductor Belgium BVBA**, uprzednio Alcatel Microelectronics NV, z siedzibą w Oudenaarde (Belgia), (adwokaci: M. Hallweger oraz R. Lutz), **A-Consult EDV-Beratungsgesellschaft mbH (w likwidacji)**, z siedzibą w Wiedniu (Austria), (adwokat: E. Roehlich), **Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry**, z siedzibą w Atenach (Grecja), (adwokaci: M. Lienemeyer, U. Zinsmeister oraz D. Waelbroeck), **Ision Sales & Services GmbH & Co. KG (w likwidacji)**, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), (adwokaci: H. Bialski oraz T. Delhey), **Euram-Kamino GmbH**, z siedzibą w Hallbergmoos (Niemcy), (adwokaci: M. Hallweger oraz R. Lutz), **HSB Nordbank AG**, uprzednio Landesbank Kiel Girozentrale, z siedzibą w Kilonii (Niemcy), (pełnomocnicy: B. Treibmann oraz E. Meincke), **InterTeam GmbH (w likwidacji)**, z siedzibą w Itzehoe (Niemcy), (adwokaci: M. Hallweger oraz R. Lutz), mającej za przedmiot wniosku wniesiony na podstawie art. 238 WE w dniu 12 sierpnia 2002 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Wniosek zostaje oddalony.

- 2) Żądanie wzajemne Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry zostaje oddalone.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-341/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 96/71/WE — Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług — Przedsiębiorstwa w sektorze prac budowlanych — Minimalna płaca — Porównanie między minimalną płacą ustanowioną przepisami Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pracownik jest delegowany a wynagrodzeniem faktycznie wypłacanym przez pracodawcę prowadzącego działalność gospodarczą w innym Państwie Członkowskim — Nieuwzględnienie wszystkich dodatków wypłacanych przez pracodawcę prowadzącego działalność w innym Państwie Członkowskim w ramach składników minimalnej płacy)

(2005/C 143/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-341/02 mającej za przedmiot skargą o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 25 września 2002 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: J. Sack i H. Kreppel) przeciwko **Republice Federalnej Niemiec** (pełnomocnicy W.-D. Plessing i A. Tiemann), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie uznając za elementy składowe minimalnej płacy dodatków, które nie powodują zmiany stosunku między świadczeniem pracownika a otrzymywanym przez niego wynagrodzeniem, wypłacanych przez pracodawców prowadzących działalność w innych

Państwach Członkowskich ich pracownikom zatrudnionym w sektorze prac budowlanych delegowanym do Niemiec — za wyjątkiem premii przyznawanej wszystkim pracownikom sektora prac budowlanych — Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

- 3) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 305 z 7.12.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 26 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-376/02 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Stichting „Goed Wonen” przeciwko Staatssecretaris van Financiën (¹)

(Podatki obrotowe — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG — Odliczenie podatku naliczonego — Zmiana ustawodawstwa krajowego — Moc wsteczna — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasada pewności prawa)

(2005/C 143/05)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-376/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), postanowieniem z dnia 18 października 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 października 2002 r., w postępowaniu: **Stichting „Goed Wonen”** przeciwko **Staatssecretaris van Financiën**, Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta i A. Borg Barthet, prezesi izb, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, P. Küris, E. Juhász, G. Arestis i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 26 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa nie sprzeciwiają się temu, by w drodze wyjątku i w celu uniknięcia wykorzystywania na wielką skalę w czasie trwania procesu legislacyjnego konstrukcji finansowych zmierzających do minimalizacji obciążeń z tytułu podatku od wartości dodanej, przeciwko którym wymierzony jest projekt ustawy, Państwo Członkowskie nadało tej ustawie moc wsteczną, jeżeli w takich okolicznościach, jak w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, podmioty gospodarcze dokonujące transakcji, o których mowa w tej ustawie, zostały powiadomione o mającym nastąpić przyjęciu tej ustawy i planowanym nadaniu jej mocy wstecznej w sposób umożliwiający im zrozumienie skutków planowanej zmiany przepisów dla dokonywanych przez nie transakcji.

Jeżeli ustawa ta zwalnia z podatku od wartości dodanej dotyczącą nieruchomości transakcję, która uprzednio podlegała opodatkowaniu tym podatkiem, może ona mieć skutek w postaci uchylenia korekty podatku od wartości dodanej, dokonanej w związku z wykonaniem — w chwili gdy nieruchomość staje się przedmiotem transakcji uznawanej w tym momencie za opodatkowaną — prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, zapłaconego z tytułu dostawy tej nieruchomości.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.01.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-25/03: Finanzamt Bergisch Gladbach przeciwko HE (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy))

(Szósta dyrektywa VAT — Budowa domu mieszkalnego przez małżonków we wspólnocie, która jako taka nie wykonuje działalności gospodarczej — Używanie pomieszczenia przez jednego ze współwłaścicieli do celów zawodowych — Przymiot podatnika — Prawo do odliczenia — Zasady wykonywania — Wymagania dotyczące faktury)

(2005/C 143/06)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-25/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 stycznia 2003 r., w postępowaniu **Finanzamt Bergisch Gladbach** przeciwko **HE**, Trybunał (druga izba) w składzie:

C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 21. kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zarówno w wersji pierwotnej, jak i wynikającej z dyrektywy Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. uzupełniającej wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniającej szóstą dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia granic fiskalnych, winna być interpretowana w następujący sposób:

— osoba, która nabywa lub zleca budowę domu celem zamieszkania w nim z rodziną, występuje jako podatnik i w związku z tym korzysta z prawa do odliczenia na podstawie art. 17 szóstej dyrektywy 77/388 w zakresie, w jakim używa pomieszczenia znajdującego się w tym budynku jako biura do celów wykonywania, choćby tylko ubocznie, działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 i 4 tej dyrektywy i zalicza tę część budynku do majątku swojego przedsiębiorstwa;

— jeżeli wspólnota wynikająca z małżeństwa, która nie ma osobowości prawnej i nie wykonuje sama działalności gospodarczej w rozumieniu szóstej dyrektywy 77/388, dokonuje zamówienia dobra inwestycyjnego, to współwłaściciele tworzący tę wspólnotę powinni być do celów stosowania tej dyrektywy uznani za odbiorców tej transakcji;

— jeżeli dwoje małżonków pozostających we wspólnocie małżeńskiej nabywa dobro inwestycyjne, którego część jest używana w sposób wyłączny do celów zawodowych przez jednego z małżonków będących współwłaścicielami, to korzysta on z prawa do odliczenia całości podatku od wartości dodanej naliczonego od części dobra, które używa do celów swojego przedsiębiorstwa, o ile odliczona kwota nie przekracza udziału podatnika we współwłasności tego dobra;

— art. 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388 nie wymagają dla wykonywania prawa do odliczenia w okolicznościach, jakie miały miejsce w sprawie przed sądem krajowym, aby podatnik posiadał fakturę wystawioną na swoje nazwisko i wskazującą części ceny i podatku od wartości dodanej odpowiadające jego udziałowi we współwłasności. Faktura wystawiona bez rozróżnienia na oboje małżonków będących współwłaścicielami i bez wzmianki o takim podziale jest wystarczająca do tego celu.

(¹) Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-140/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuły 43 WE i 48 WE — Optycy — Warunki przedsiębiorczości — Zakładanie i prowadzenie salonów optycznych — Ograniczenia — Uzasadnienie — Zasada proporcjonalności)

(2005/C 143/07)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-140/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Patakia) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: E. Skandalou), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 27 marca 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, C. Gulmann (sprawozdawca), P. Kūris i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 21 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Przyjmując i utrzymując w mocy ustawę nr 971/79 o wykonywaniu zawodu optyka i o salonach optycznych, która nie zezwala dyplomowanemu optykowi będącemu osobą fizyczną na prowadzenie więcej niż jednego salonu optycznego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE.
- 2) Przyjmując i utrzymując w mocy ustawę nr 971/79 i ustawę nr 2646/98 o rozszerzeniu krajowego systemu opieki społecznej i o zmianie innych przepisów, które podporządkowują możliwość założenia przez osobę prawną salonu optycznego w Grecji następującym warunkom:
 - zezwolenie na założenie i prowadzenie salonu optycznego musi być wydane na rzecz licencjonowanego optyka będącego osobą fizyczną; osoba, na której rzecz zostało wydane zezwolenie na prowadzenie salonu, musi posiadać co najmniej 50-procentowy udział w kapitale zakładowym spółki, a także w jej zyskach i stratach; spółka musi mieć formę prawną spółki jawnej lub komandytowej oraz
 - optyk ten może być poza tym udziałowcem co najwyżej jeszcze jednej spółki będącej właścicielem salonu optycznego, o ile zezwolenie na założenie i prowadzenie salonu zostało wydane na rzecz innego licencjonowanego optyka,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 48 WE.

- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 135 z 7.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-163/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 80/68/EWG — Ochrona wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne — Art. 3, 4 i 5 — Dyrektywa 91/689/EWG — Odpady niebezpieczne — Art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1)

(2005/C 143/08)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-163/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 8 kwietnia 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: G. Valero Jordana i M. Konstantinidis) przeciwko Republice Greckiej, (pełnomocnik: E. Skandalou), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, U. Løhmus i A. Ó Caoimh (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. W odniesieniu do regionu Thriassion Pedion:

- nie podejmując niezbędnych środków w celu zapobieżenia wprowadzaniu do wody gruntowej substancji wymienionych w wykazie I dyrektywy Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne oraz w celu ograniczenia wprowadzania do wody gruntowej substancji wymienionych w wykazie II tej dyrektywy, aby uniknąć zanieczyszczenia wody takimi substancjami,
- nie poddając uprzedniemu badaniu działań związanych z usuwaniem lub wyrzucaniem do celów usuwania substancji wymienionych w wykazie I wymienionej dyrektywy, które mogą doprowadzić do pośredniego zrzutu oraz
- nie poddając uprzedniemu badaniu wszystkich bezpośrednich zrzutów substancji wymienionych w wykazie II dyrektywy 80/68/EWG, jak również działań związanych z usuwaniem lub wyrzucaniem do celów usuwania tych substancji, które mogą doprowadzić do pośredniego zrzutu,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na podstawie art. 3, 4 i 5 dyrektywy 80/68/EWG.

2. Nie podejmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady niebezpieczne, których zrzut odbywa się w regionie Thriasion Pedion, były rejestrowane i identyfikowane oraz nie opracowywując, ani oddzielnie, ani w ramach ogólnych planów gospodarowania odpadami niebezpiecznymi, planów gospodarowania odpadami niebezpiecznymi w regionie Thriasion Pedion, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych.

3. Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 135 z 07.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawach połączonych C-207/03 i C-252/03 [wnioski High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patents Court) i Cour administrative o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym] Novartis AG i in. przeciwko Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks for the United Kingdom i Ministre de l'Economie przeciwko Millennium Pharmaceuticals Inc. (¹)

(Prawo patentowe — Produkty lecznicze — Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych)

(2005/C 143/09)

(Języki postępowania: angielski i francuski)

W sprawach połączonych C-207/03 i C-252/03, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patents Court) (Zjednoczone Królestwo, C-207/03) i przez Cour administrative (Luksemburg, C-252/03), postanowieniami z dnia 6 maja i 3 czerwca 2003 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 14 maja i 13 czerwca 2003 r., w postępowaniach Novartis AG (C-207/03), University College London, Institute of Microbiology and Epidemiology przeciwko Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks for the United Kingdom i Ministre de l'Economie (C-252/03) przeciwko Millennium Pharmaceuticals

Inc., dawniej Cor Therapeutics Inc., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 21 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Ponieważ zezwolenie na obrót produktem leczniczym wydane przez władze szwajcarskie i uznawane automatycznie przez Księstwo Liechtensteinu na mocy ustawodawstwa tego państwa jest pierwszym zezwoleniem na obrót tym produktem leczniczym na terytorium jednego z państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego, stanowi ono pierwsze zezwolenie na obrót w rozumieniu art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych, rozumianego w sposób właściwy dla celów stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

(¹) Dz.U. C 158 z 05.07.2003, Dz.U. C 200 z 23.08.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-267/03 (wniosek Högsta domstolen o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) Lars Erik Staffan Lindberg (¹)

(Dyrektywa 83/189/EWG — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Obowiązek przekazywania projektów przepisów technicznych — Przepisy krajowe w dziedzinie gier losowych i loterii — Gry na automatach — Zakaz urządzania gier na urządzeniach automatycznych, które nie wypłacają bezpośrednio wygranych — Urządzenia typu „koło fortuny” — Pojęcie „przepis techniczny”)

(2005/C 143/10)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-267/03 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Högsta domstolen (Szwecja), postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 czerwca 2003 r., w postępowaniu karnym przeciwko

Larsowi Erikowi Staffanowi Lindbergowi, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 21 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

1. Krajowe przepisy, takie jak przepisy ustawy (1994:1000) o loteriach [lotterilagen (1994:1000)] w brzmieniu nadanym ustawą (1996:1168) o zmianie ustawy o loteriach [lag om ändring i lotterilagen (1996:1168)], w zakresie, w jakim zawierają zakaz urządzania gier losowych przy wykorzystaniu niektórych automatów do gier, mogą stanowić przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 9 dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, zmienionej dyrektywą 94/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 marca 1994 r., o ile zostanie ustalone, że zakres spornego zakazu pozostawia jedynie miejsce na marginalne zastosowanie produktu w stosunku do tego, którego można by rozsądnie oczekiwać, lub, w przeciwnym razie, jeśli zostanie ustalone, że zakaz ten może mieć istotny wpływ na skład, charakter lub sprzedaż wspomnianego produktu.

2. Zdefiniowanie na nowo w przepisach krajowych, tak jak to uczyniono w ustawie (1996:1168) o zmianie ustawy o loteriach, usługi mającej związek z budową produktu, w szczególności polegającej na wykorzystaniu niektórych automatów do gier losowych, może stanowić przepis techniczny, który należy notyfikować na mocy dyrektywy 83/189, zmienionej dyrektywą 94/10, jeżeli nowe uregulowanie prawne nie ogranicza się do odtworzenia lub zastąpienia — bez dodawania specyfikacji technicznych ani innych nowych lub dodatkowych wymagań — przepisów technicznych już istniejących i należycie notyfikowanych Komisji, o ile zostały one wydane po wejściu w życie dyrektywy 83/189 w danym Państwie Członkowskim.

3. Przejście w krajowych przepisach z systemu zezwoleń na system zakazów może być istotną okolicznością z punktu widzenia obowiązku notyfikacji, który nakłada dyrektywa 83/189, zmieniona dyrektywą 94/10.

Większa lub mniejsza wartość produktu lub usługi bądź wielkość rynku produktu lub usługi nie są okolicznościami istotnymi z punktu widzenia obowiązku notyfikacji, który nakłada ta dyrektywa.

w sprawie C- 385/03 **Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG** (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) ⁽¹⁾

(Refundacje wywozowe — Błędne zgłoszenie wywozowe — Pojęcie „wniosku” — Sankcja — Warunki)

(2005/C 143/11)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-385/03 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) postanowieniem z dnia 30 lipca 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 12 września 2003 r., w postępowaniu: **Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász (sprawozdawca) i E. Levits, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 11 ust. 1 akapity pierwszy i drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że błędne informacje zawarte w dokumencie, o którym mowa w art. 3 ust. 5 tego rozporządzenia, tj. w zgłoszeniu wywozowym lub w jakimkolwiek innym dokumencie stosowanym w wywozie, mogące spowodować refundację wyższą niż refundacja stosowana, powodują zastosowanie sankcji przewidzianej w tym przepisie. Reguła ta ma zastosowanie nawet wtedy, gdy przy składaniu wniosku o wypłatę, o którym mowa w art. 47 tego samego rozporządzenia wyraźnie zadeklarowano, że wypłata refundacji wywozowej nie jest wnioskowana dla niektórych produktów wskazanych w tym dokumencie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 15.11.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-441/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 79/409/EWG i 92/43/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Ochrona siedlisk naturalnych — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2005/C 143/12)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-441/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 16 października 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: M. van Beek), przeciwko **Królestwu Niderlandów** (pełnomocnicy: H. G. Sevenster i N. A. J. Bel) Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), R. Schintgen, P. Küris i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Królestwo Niderlandów, nie przyjmując w przepisanych terminach przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych w celu spełnienia wymogów zawartych w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa i w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 2 oraz art. 1 lit. a), e), i), art. 6 ust. 2-4, 7, 11 i 15 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz utrzymując w mocy art. 13 ust. 4 ustawy o ochronie środowiska (Natuurbeschermingswet), który jest niezgodny z art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43, uchybiło swym zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tych dyrektyw.
2. W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
3. Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 13.12.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-519/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga ⁽¹⁾

(Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego — Zastąpienie urlopu rodzicielskiego urlopem macierzyńskim — Data, począwszy od której przyszuje się indywidualne prawo do urlopu rodzicielskiego)

(2005/C 143/13)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-519/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 12 grudnia 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: D. Martin) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Borg Barthet (sprawozdawca), pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Lohmus i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Przewidując, że powstające w trakcie urlopu rodzicielskiego uprawnienia do urlopu macierzyńskiego lub do urlopu z racji przysposobienia zastępują urlop rodzicielski, który w ten sposób winien ulec zakończeniu, bez umożliwienia rodzicowi przeniesienia części urlopu rodzicielskiego, z którego nie mógł on skorzystać oraz ograniczając przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego do rodziców dzieci narodzonych po 31 grudnia 1998 r. lub co do których wszczęto po tej dacie postępowanie o przysposobienie, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 7.2.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-22/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 — Statki rybackie — Wprowadzenie systemu monitorowania pozycji przez satelitę — Brak transpozycji w terminie)

(2005/C 143/14)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-22/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 26 stycznia 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. Condou-Durande i T. van Rijn) przeciwko **Republice Greckiej** (pełnomocnicy: A. Samoni-Rantou i S. Chala), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J. Makarczyk i P. Küris (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie zapewniając, aby statki rybackie pływające pod jego banderą, które muszą być wyposażone w urządzenia do monitorowania pozycji przez satelitę, zostały rzeczywiście w nie zaopatrzone w zależności od typu statku nie później niż do dnia 30 czerwca 1998 r. lub do dnia 1 stycznia 2000 r., Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 686/97 z dnia 14 kwietnia 1997 r.

2. Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 85 z 3.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-146/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2000/69/WE i 2001/81/WE — Zanieczyszczenia powietrza — Krajowe poziomy emisji — Brak transpozycji)

(2005/C 143/15)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-146/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia Państwa Członkowskiego, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. van Beek i G. Valero Jordana) przeciwko Królestwu Niderlandów (pełnomocnicy: H. G. Sevenster i J. van Bakel), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet (sprawozdawca), prezes izby, S. von Bahr i J. Malenovský, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/69/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. dotyczącej wartości dopuszczalnych benzenu i tlenu węgla w otaczającym powietrzu oraz dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych dyrektyw.

2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.04.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-171/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/80/WE — Brak transpozycji)

(2005/C 143/16)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-171/04, **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. van Beek i G. Valero Jordana) przeciwko **Królestwu Niderlandów** (pełnomocnicy: H. Sevenster i J. van Bakel), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 5 kwietnia 2004 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, N. Colneric i E. Juhász (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-299/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/77/WE — Rynki sieci i usług łączności elektronicznej — Brak transpozycji w terminie)

(2005/C 143/17)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-299/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom

Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 14 lipca 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: T. Christoforou i K. Mojzesowicz) przeciwko **Republice Greckiej** (pełnomocnik: N. Dafniou), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
2. Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 11.09.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 28 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-329/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/43/WE — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2005/C 143/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-329/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 29 lipca 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: C.-D. Quassowski), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, P. Kūris i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając w przepisany terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób

bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy.

- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 239 z 25.9.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 28 kwietnia 2005 r.

w sprawie C- 375/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/58/WE — Łączność elektroniczna — Przetwarzanie danych osobowych — Ochrona prywatności — Ochrona osób fizycznych — Brak transpozycji w terminie)

(2005/C 143/19)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-375/04 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Shotter) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 1 września 2004 r., Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, U. Løhmus (sprawozdawca) i A. Ó. Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając w terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy tej dyrektywy.

2. Wielkie Księstwo Luksemburga obciążone zostaje kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 28 kwietnia 2005 r.

w sprawie C- 376/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/58/WE — Łączność elektroniczna — Przetwarzanie danych osobowych — Ochrona prywatności — Ochrona osób fizycznych — Brak transpozycji w terminie)

(2005/C 143/20)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-376/04 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Shotter) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnik: E. Dominkovits), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 2 września 2004 r., Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, U. Løhmus (sprawozdawca) i A. Ó. Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając w terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy tej dyrektywy.

2. Królestwo Belgii obciążone zostaje kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Korsholms tingsrätt z dnia 18 lutego 2005 r., w sprawie Teemu Hakala przeciwko Oy L Simons Transport Ab

(Sprawa C-93/05)

(2005/C 143/21)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 22 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Korsholms tingsrätt (Finlandia) z dnia 18 lutego 2005 r., w sprawie Teemu Hakala przeciwko Oy L Simons Transport Ab.

Korsholms tingsrätt zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy system wynagrodzeń oparty na przebytej odległości jest sprzeczny z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3820/85⁽¹⁾, a w szczególności z jego art. 10?

⁽¹⁾ Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz.U. 1985 L 370, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-112/05)

(2005/C 143/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez F. Benyona i G. Brauna, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 i § 4 ust. 3 VW-Gesetz powodują naruszenie art. 56 i 43 WE;
2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odmienne niż Aktiengesetz (niemiecka ustawa o spółkach akcyjnych), Gesetz über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagen Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand (niemiecka ustawa w sprawie prywatyzacji udziałów w Volkswagenwerk GmbH, zwana dalej „VW-Gesetz”) ogranicza prawo głosu każdego akcjonariusza do maksymalnie 20 % kapitału zakładowego. Republika Federalna Niemiec oraz Land Niedersachsen powołują po dwóch członków rady nadzorczej VW-AG, tak długo jak należą do nich akcje tej spółki. Uchwały walnego zgromadzenia VW-AG, dla których podjęcia w myśl Aktiengesetz wymagana jest większość 75 % kapitału zakładowego reprezentowanego przy podjęciu uchwały, wymagają większości ponad 80 % reprezentowanego [przy podjęciu uchwały] kapitału zakładowego.

Przepisy te stanowią zdaniem Komisji naruszenie swobody przepływu kapitału uregulowanej w art. 56 WE i swobody przedsiębiorczości uregulowanej w art. 43 WE.

W załączniku do dyrektywy 88/361/EWG do form przepływu kapitału zaliczono nie tylko lokatę inwestycyjną w akcje lub papiery wartościowe, lecz również udział w przedsiębiorstwach lub ich całkowite przejęcie.

Jak wywodzi Komisja, w myśl wcześniejszych konstatacji Trybunału zakres ochrony swobody przepływu kapitału obejmuje wszystkie uregulowania, które mogłyby powstrzymać inwestorów z innych Państw Członkowskich od inwestowania w tę spółkę, udziału w jej zarządzie i kontroli nad nią. Zakaz zawarty w art. 56 WE zmierza zdaniem Komisji nie tylko do zapobieżenia dyskryminacji zagranicznych uczestników rynku względem krajowych, lecz obejmuje każdy środek, który utrudnia wykonywanie swobody przepływu kapitału w jakikolwiek sposób. W świetle ustaleń Trybunału związanych z zakazem ograniczeń uregulowanym w art. 56 WE, przewidziane w VW-Gesetz najsilniejsze prawo głosu zarządzane przez państwo stanowi pośrednie ograniczenie nabycia a zatem naruszenie swobody przepływu kapitału.

Udział Land Niedersachsen w akcjach [spółki] wynosi na walnym zgromadzeniu, na którym kapitał uprawniony do głosu nie jest zwykle w pełni reprezentowany, tych 20 % głosów, które są konieczne dla zablokowania uchwał, wymagających większości ponad 80 % reprezentowanego kapitału. Ten przepis VW-Gesetz stanowi zdaniem Komisji przeszkodę poprzez wykonywanie władztwa państwowego, ponieważ umożliwia on Landowi zapobieżenie zmianom status quo, których sobie nie życzy, jeżeli wymagają one formy uchwały, dla której przyjęcia na podstawie Aktiengesetz konieczne jest wyższe kworum.

Uregulowane w VW-Gesetz prawo Republiki Federalnej Niemiec i Land Niedersachsen do powołania członków rady nadzorczej niezależne od liczby posiadanych akcji ogranicza zdaniem Komisji prawo innych akcjonariuszy do stosownej reprezentacji w radzie nadzorczej spółki. I ponieważ — jak wielokrotnie stwierdził również Trybunał — uregulowanie, które ogranicza uzyskanie udziału lub w jakikolwiek inny sposób ogranicza możliwość rzeczywistego udziału w zarządzie spółką lub w kontroli nad nią stanowi ograniczenie swobodnego przepływu kapitału, to w przypadku tego uregulowania ustawowego chodzi zdaniem Komisji o sprzeczne z prawem wspólnotowym ograniczenie swobodnego przepływu kapitału.

Ograniczenie swobodnego przepływu kapitału jest usprawiedliwione jedynie przez względy wskazane w art. 58 WE lub przez tak zwane nadrzędne względy interesu ogólnego. W myśl ustalonych przez Trybunał kryteriów tego rodzaju środki [leżące] w ogólnym interesie nie mogą być dyskryminujące, muszą być obiektywnie konieczne i proporcjonalne względem celu, do którego realizacji dążą. Względy te muszą odnosić się w szczególności do wszystkich osób fizycznych i prawnych prowadzących działalność na terytorium państwa przyjmującego. Ogólne interesy finansowe, które wykraczają poza określone w art. 58 WE względy związane z prawem podatkowymi, jak również inne cele ekonomiczne Państwa Członkowskiego nie mogą, zdaniem Komisji powołującej się na utrwalone orzecznictwo Trybunału, usprawiedliwić żadnej przeszkody, która jest zabroniona na mocy Traktatu WE. Biorąc pod uwagę kryteria art. 56 WE i relewantnego orzecznictwa, zdaniem Komisji, w przypadku wskazanych przepisów VW-Gesetz chodzi o pośrednie ograniczenie nabycia, dla którego nie istnieje żadne usprawiedliwienie w prawie wspólnotowym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie Heinrich Schulze GmbH & Co.KG i.L. reprezentowanej przez likwidatora Ravensberger Honig GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-120/05)

(2005/C 143/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 15 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie Heinrich Schulze GmbH & Co.KG i.L. reprezentowanej przez likwidatora Ravensberger Honig GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy można odstąpić od dowodu z dokumentu przewidzianego w art. 7 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 1222/94 ⁽¹⁾ i zezwolić eksporterowi na wykazanie produktów faktycznie wykorzystanych do produkcji wywożonych towarów poprzez inne środki dowodowe, gdy z powodu siły wyższej eksporter nie może (już) dostarczyć dokumentów dotyczących produkcji?

Czy uwzględnienie siły wyższej prowadzi również do obniżenia kryterium dowodu w tym znaczeniu, że eksporter musi wyłącznie uwiarygodnić lub uprawdopodobnić produkty faktycznie wykorzystane do produkcji wywożonych towarów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 136, str. 5.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03 Deutsche Post Euro Express GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) w dniu 15 marca 2005 r. (faks z dnia 11 marca 2005 r.)

(Sprawa C-121/05 P)

(2005/C 143/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 15 marca 2005 r. (faks z dnia 11 marca 2005 r.) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03 Deutsche Post Euro Express GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM). Pełnomocnikami wnoszącego odwołanie są A. von Mühlendahl, wiceprezes OHIM, i G. Schneider, Wydział ds. postępowania sądowego w przedmiocie własności intelektualnej.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie T-334/03 ⁽¹⁾ oraz oddalenie skargi;
2. przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) następująco uzasadnia swoje odwołanie od wyżej wskazanego wyroku.

Sąd, wywodami zawartymi w pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku, naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że wprawdzie uznał on określenie „EURO” za oznaczenie pochodzenia geograficznego towarów lub usług, stwierdził zarazem jednak, że określenie to podlega odmowie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego jedynie, jeżeli określenie pochodzenia geograficznego jest „istotne” dla docelowego kręgu odbiorców znaku towarowego. Jest to sprzeczne z jednoznacznym brzmieniem wskazanego artykułu, który, bez dokonywania dalszej kwalifikacji, obejmuje określenia pochodzenia geograficznego odmową rejestracji. Jednocześnie z wyroku Trybunału z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie C-363/99 wynika, że odmową rejestracji objęte są wszystkie znaki i oznaczenia, które określają cechy zgłoszonych towarów lub usług, niezależnie od tego, czy cechy te są „istotne”.

Sąd, wywodami zawartymi w pkt 36-43 zaskarżonego wyroku, naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że wprawdzie uznał on określenie „PREMIUM” za oznaczenie jakości, jednocześnie jednak nie objął on tego określenia zakresem stosowania wspomnianego przepisu. Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 wyklucza, bez dokonywania dalszej kwalifikacji, rejestrację oznaczeń wartości, gdyż każdy z konkurentów zgłaszającego powinien mieć prawo do używania tego typu oznaczeń, nie naruszając przy tym praw osób trzecich ze znaku towarowego. Argument Sądu (pkt 39), zgodnie z którym określenia takie jak „PREMIUM” należy oceniać (jedynie) na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, jest w niniejszej sprawie nietrafny. Ze względu na to, że określenie „PREMIUM” jako oznaczenie jakości jest już objęte zakresem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 40/94, nie ma potrzeby dalszego odnoszenia się do art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

Zgodnie z ustalonymi w orzeczeniach Trybunału zasadami, które zostały przywołane w pkt 44 zaskarżonego wyroku, znak towarowy składający się z elementów opisowych jest w całości opisowy, chyba że zostanie stwierdzone, iż łączne oznaczenie ma w całości odmienne znaczenie niż każdy z jego elementów. W niniejszym przypadku oczywiste jest, że określenie „EURO-PREMIUM”, stanowiące zwyczajne z językowego punktu widzenia zestawienie obu elementów „EURO” i „PREMIUM”, również w tym kontekście nie oznacza niczego innego niż, że w przypadku zgłoszonych towarów i usług chodzi o europejskie pochodzenie wysokiej jakości.

Z uwagi na powyżej wskazane przyczyny zaskarżone rozstrzygnięcie narusza zatem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 i w konsekwencji podlega uchyleniu.

(¹) Dz.U. C 69, str. 14

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S

(Sprawa C-125/05)

(2005/C 143/25)

(Język postępowania: duński)

W dniu 17 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 (¹) z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych („rozporządzenie nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego”) należy interpretować w ten sposób, że wypowiedzenie przez dostawcę porozumienia o dystrybucji z rocznym wyprzedzeniem wymaga uzasadnienia, wykraczającego poza powołanie tego przepisu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

Jakie mogą być wymagania stawiane na podstawie prawa wspólnotowego odnośnie treści takiego uzasadnienia i kiedy należy przedstawić to uzasadnienie?
- 3) Czym skutkuje nieprawidłowe lub nieterminowe przedstawienie takiego uzasadnienia?

4) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego należy interpretować w ten sposób, że wypowiedzenia porozumienia z dystrybutorem z rocznym wyprzedzeniem należy dokonać na podstawie planu reorganizacji, opracowanego wcześniej przez dostawcę?

5) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Jakie mogą być wymagania stawiane na podstawie prawa wspólnotowego odnośnie treści i formy takiego planu reorganizacji opracowanego przez dostawcę oraz kiedy należy go złożyć?

6) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Czy dostawca musi poinformować dystrybutora, któremu wypowiedział porozumienie, o treści tego planu reorganizacji, a jeśli tak, to kiedy i w jakiej formie?

7) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Czym skutkuje fakt, że plan reorganizacji nie spełnia wymagań, które można mu stawiać co do jego formy i treści?

8) Z duńskiej wersji językowej art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego wynika, że wypowiedzenie przez dostawcę porozumienia z dealerem z rocznym wyprzedzeniem możliwe jest wtedy, gdy: „...det er nødvendigt at foretage...” „... en gennemgribende reorganisering af hele forhandlernettet eller en del heraf...” (konieczne jest przeprowadzenie generalnej reorganizacji całości lub części sieci dystrybucji). Termin „konieczne” występuje we wszystkich wersjach językowych rozporządzenia nr 1475/95, podczas gdy termin „generalnej” — tylko w wersji duńskiej.

W tych okolicznościach:

Jakie mogą być wymagania odnośnie charakteru reorganizacji, aby dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego?

9) Czy przy badaniu kwestii spełnienia warunków koniecznych, by dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 mają znaczenie ewentualne ekonomiczne konsekwencje, jakie poniósłby dostawca, gdyby wypowiedział porozumienie z wyprzedzeniem dwuletnim?

10) Na kim spoczywa ciężar udowodnienia spełnienia warunków do tego, by dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 i w jaki sposób można od tego ciężaru kogoś uwolnić?

11) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego można interpretować w ten

sposób, że warunki to tego, aby dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie tego przepisu mogą zostać spełnione poprzez sam fakt, że wdrożenie rozporządzenia nr 1400/2002 w sprawie wyłączenia grupowego samo w sobie mogło wymusić generalną reorganizację sieci dostawcy?

(¹) Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-127/05)

(2005/C 143/26)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M.-J. Jonczy i N. Yerrell, członkinie Służby Prawnej, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że ograniczając odpowiedzialność pracodawcy w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i zdrowia pracownikom w każdym aspekcie odnoszącym się do ich pracy do obowiązku czynienia tego „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (¹);
2. obciążenie Zjednoczonego Królestwa Irlandii i Wielkiej Brytanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji oparta jest na Sekcji 2 ust. 1 Health and Safety at Work Act 1974 [angielskiej ustawie w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy], który stanowi, iż pracodawca jest odpowiedzialny za zapewnienie zdrowia, bezpieczeństwa i opieki pracownikom w miejscu pracy „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”. Komisja uważa, że taka klasyfikacja obowiązku pracodawcy nie jest zgodna z art. 5 ust. 1 oraz 4 dyrektywy 89/391/EWG (zwanej dalej „dyrektywą”)

Komisja twierdzi, iż:

- i) Art. 5 ust. 1 nakłada odpowiedzialność na pracodawcę w stosunku do *wszystkich* kwestii dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, chyba że może on powołać się na wyjątkowe okoliczności z art. 5 ust. 4.
- ii) Potwierdza to inter alia historia uchwalenia dyrektywy oraz wyraźne odrzucenie przez prawodawcę wspólnotowego włączenia do niej klauzuli „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”.
- iii) Tymczasem, ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa (łącznie z orzecnictwem sądów krajowych) umożliwia pracodawcy uchylenie się od odpowiedzialności, pod warunkiem udowodnienia, iż podejmowanie dalszych środków, w postaci pieniędzy, czasu lub wysiłku, pozostałoby w rażącej dysproporcji w stosunku do zagrożenia.
- iv) Przedmiotowe „ważenie proporcji” najwyraźniej jest stosowane przez sądy krajowe we wszystkich przypadkach, nie zaś tylko w wyjątkowych wypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 4.
- v) Ponadto ustalenie tego, co znaczy „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi” umożliwia, sprzecznie z art. 5 ust. 4 dyrektywy, czytany w świetle jej motywu 13, wzięcie pod uwagę kosztów poniesionych przez pracodawcę (w znaczeniu finansowym).

(¹) Dz. U. L 183, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-129/05)

(2005/C 143/27)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w

dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność sprzeciwiająca się odesłaniu przesyłki, która nie spełnia warunków przywozu, polega na niespełnieniu wspólnotowych warunków przywozu czy też niespełnieniu warunków obowiązujących w miejscu przeznaczenia uzgodnionym z osobą odpowiedzialną za przesyłkę i znajdującym się poza terytoriami wskazanymi w załączniku I do dyrektywy 97/78/WE?
- 2) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 22 ust. 2 tej dyrektywy oraz art. 5 rozporządzenia 2377/90 (²) należy dokonywać w ten sposób, że nakazuje on obligatoryjne zniszczenie partii produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do których, w następstwie jednej z kontroli przewidzianych w dyrektywie 97/78/WE, stwierdzono, że stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt?
- 3) Czy wykładni art. 22 dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 5 rozporządzenia 2377/90 należy dokonywać w ten sposób, że każdy przypadek stwierdzenia obecności pozostałości jednej z substancji wskazanych w załączniku V do rozporządzenia 2377/90 oznacza, że dana partia produktów stanowi takie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, że jej odesłanie jest wyłączone?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie — czy wykładni art. 17 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE należy dokonywać w ten sposób, że ma on również na celu ochronę interesów państw trzecich, do których partia produktów zostałaby odesłana, nawet jeśli z ochroną takiego interesu nie wiąże się jednocześnie ochrona interesu umiejscowionego w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Rady 97/78 z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24, str. 9).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości Weterynaryjnych Produktów Leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Coxon & Chatterton limited przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-130/05)

(2005/C 143/28)

(język postępowania: niderlandzki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Coxon & Chatterton limited przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność sprzeciwiająca się odesłaniu przesyłki, która nie spełnia warunków przywozu, polega na nie spełnieniu wspólnotowych warunków przywozu czy też nie spełnieniu warunków obowiązujących w miejscu przeznaczenia uzgodnionym z osobą odpowiedzialną za przesyłkę i znajdującym się poza terytoriami wskazanymi w załączniku I do dyrektywy 97/78/WE?
- 2) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 22 ust. 2 tej dyrektywy oraz art. 5 rozporządzenia 2377/90⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że nakazuje on obligatoryjne zniszczenie partii produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do których, w następstwie jednej z kontroli przewidzianych w dyrektywie 97/78, stwierdzono że stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt?
- 3) Czy wykładni art. 22 dyrektywy 97/78 w związku z art. 5 rozporządzenia 2377/90 należy dokonywać w ten sposób, że każdy przypadek stwierdzenia obecności pozostałości jednej z substancji wskazanych w załączniku V do rozporządzenia 2377/90 oznacza, że dana partia produktów stanowi takie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, że jej odesłanie jest wyłączone?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie czy wykładni art. 17 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE należy dokonywać w ten sposób, że ma on również na celu ochronę

interesów państw trzecich, do których partia produktów zostałaby odesłana, nawet jeśli z ochroną takiego interesu nie wiąże się jednocześnie ochrona interesu umiejscowionego w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej?

-
- (¹) Dyrektywa Rady 97/78 z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24, str. 9).
- (²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości Weterynaryjnych Produktów Leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-133/05)

(2005/C 143/29)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Austrii nie przyjmując do dnia 2 grudnia 2003 r. wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania na płaszczyźnie związkowej przepisów dotyczących dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność lub nie informując o nich Komisji, a w pozostałym zakresie na płaszczyźnie krajów związkowych z wyłączeniem Wiednia i Dolnej Austrii wszystkich przepisów niniejszej dyrektywy, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18 dyrektywy Rady 2000/78⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w prawie krajowym.
- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Republika Austrii nie podjęła środków w celu wykonania dyrektywy na płaszczyźnie związkowej w odniesieniu do przepisów dotyczących dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność, a w pozostałym zakresie na płaszczyźnie krajów związkowych z wyłączeniem Wiednia i Dolnej Austrii w całości, ani nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 303, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 22 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Komisji Wspólnot Europejskich**, reprezentowanej przez E. Traversę, członka służby prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

1. poprzez uzależnienie wykonywania działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności od uzyskania zezwolenia wydawanego przez lokalny organ policji (Questore);
2. poprzez ograniczenie ważności zezwolenia do obszaru prowincji, w której zostało ono wydane;
3. poprzez związanie wykonywania działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności ze wskazanym w zezwoleniu lokalem;
4. poprzez uzależnienie wykonywania tej działalności na terenie prowincji, w której przedsiębiorca nie posiada zezwolenia, od zawarcia umowy zlecenia z autoryzowanym przedstawicielem;
5. poprzez zobowiązanie przedsiębiorców do wystawienia w widocznym miejscu tabeli zawierającej wszystkie rodzaje operacji oferowanych klientom;
6. poprzez postanowienie, że lokalny organ policji (Questore) może uzależnić wydanie decyzji od spełnienia dodatkowych wymogów;

7. poprzez ograniczenie prawa przedsiębiorców do swobodnego określania cen;

8. poprzez stwierdzenie, że działalność w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności nie może być łączona z działalnością w zakresie usług bankowych i kredytowych, o której mowa w dekrety legislacyjnym nr 385/93;

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz

— o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Wymóg polegający na obowiązku uzyskania zezwolenia wydawanego przez organ policji sprzeczny jest z art. 49 Traktatu ze względu na to, że dotyczy on wszystkich bez różnicy usługodawców mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim, bez względu na to, czy podmioty te spełniają wymogi związane z ochroną interesu publicznego przewidziane w systemie prawnym tego Państwa.
2. Terytorium Włoch podzielone jest obecnie na 103 prowincje. Oznacza to, że przedsiębiorca wspólnotowy, który zamierza podjąć działalność we Włoszech i rozciągnąć tę działalność na znaczną część włoskiego terytorium musi wystąpić z tyloma wnioskami o wydanie zezwolenia, ile jest prowincji, na terenie których chce prowadzić swoją działalność. Jeśli zamierza prowadzić działalność na terenie całych Włoch obowiązany jest wystąpić z 103 wnioskami.
3. Spółka, która zamierza rozpocząć działalność na terenie Włoch i prowadzić ją na pewnym obszarze, nie tylko musi uzyskać różne zezwolenia, lecz także zapewnić sobie tyle lokali, ile uzyskała zezwoleń odpowiadających objętych nimi prowincjom. Obowiązek taki jest w widoczny sposób nieproporcjonalny, jeśli wziąć pod uwagę koszty, jakie się z tym wiąże dla przedsiębiorców. Nie jest on również niezbędny dla prowadzenia tego rodzaju działalności. Ponadto, obowiązek posiadania lokali oznacza wymóg posiadania przez podmiot świadczący usługi transgraniczne siedziby w Państwie Członkowskim, na terenie którego świadczone są usługi.
4. Przedsiębiorca świadczący swoje usługi zgodnie z prawem, powinien móc czynić to na terytorium całych Włoch, bez konieczności zawierania umowy zlecenia z pośrednikiem w przypadku, gdy przedsiębiorca ten zamierza prowadzić działalność poza terenem prowincji objętej uzyskanym przezeń zezwoleniem. Pośrednik taki, który działa w tym samym sektorze gospodarki, jest bowiem potencjalnym konkurentem zleceniodawcy. Poza tym korzystanie z pomocy pośrednika pociąga za sobą dodatkowy czas i koszty dla samego zleceniodawcy.

5. Obowiązek wystawienia w widocznym miejscu w lokalu tabeli zawierającej rodzaje oferowanych operacji zakłada, że przedsiębiorca dysponuje lokalami służącymi do wykonywania przedmiotowej działalności. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału obowiązek dysponowania lokalem w Państwie Członkowskim, na terenie którego świadczone są usługi, oznacza wymóg posiadania przez podmiot świadczący usługi transgraniczne siedziby w tym Państwie.
6. Przyznana organom policji w poszczególnych prowincjach (Questore) swoboda uzależnienia wydania zezwolenia na wykonywanie działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności od spełnienia niesprecyzowanych „dodatkowych wymogów” nie spełnia wymogów przejrzystości i obiektywizmu wynikających z orzecznictwa Trybunału, nawet gdy władza przysługująca Questore ograniczona jest przepisami ustawy i celami, którym służy.
7. Ograniczenia w swobodnym ustalaniu cen stanowią przeszkodę zarówno dla swobody przedsiębiorczości, jak i dla swobody świadczenia usług. Nowy przedsiębiorca, który zamierza wejść na dany rynek musi być w stanie skutecznie konkurować z przedsiębiorcami już na tym rynku działającymi, a cena usług jest czynnikiem mającym pierwszorzędne znaczenie dla przyciągnięcia klientów.
8. Przewidziana uregulowaniami włoskimi niemożność łączenia działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności z działalnością w zakresie usług bankowych i kredytowych skutkuje zakazem wykonywania na terenie Włoch, przez przedsiębiorców z sektora bankowego i kredytowego z innych Państw Członkowskich, działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności w oparciu o zagwarantowaną Traktatem swobodę przedsiębiorczości lub swobodę świadczenia usług.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven z dnia 22 marca 2005 r. w sprawie Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (interwenient: LTO Nederland)

(Sprawa C-138/05)

(2005/C 143/31)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 25 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven (Sąd Administracyjny ds. Handlu i Przemysłu) z dnia 22 marca 2005 r. w sprawie Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (interwenient: LTO Nederland).

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 8 dyrektywy ⁽¹⁾ w sprawie środków ochrony roślin może być stosowany przez sąd krajowy po upływie terminu wskazanego w art. 23 tej dyrektywy?
2. Czy wykładni art. 16 dyrektywy ⁽²⁾ w sprawie produktów biobójczych należy dokonywać w ten sposób, że ma on to samo znaczenie co art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin?
3. Czy wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że zawiera on klauzulę „standstill”, wobec czego Państwo Członkowskie może dokonywać zmian obowiązujących w nim przepisów prawnych lub praktyki wyłącznie wtedy, o ile prowadzi to do oceny związanej z dopuszczeniem środków ochrony roślin zgodnie z tą dyrektywą?
4. Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 3 jest przecząca:

Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin nakłada ograniczenia w zakresie zmian przepisów krajowych dotyczących wprowadzania do obrotu produktów biobójczych i — jeżeli tak — to jakie są to ograniczenia?

5. Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 4 jest przecząca:

Na podstawie jakich kryteriów należy dokonywać oceny, że chodzi o środki, które w poważnym stopniu zagrażają osiągnięciu rezultatów przewidzianych w dyrektywie w sprawie środków ochrony roślin?

6. Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 2 jest przecząca:

(a) Czy wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że gdy Państwo Członkowskie dopuszcza do obrotu na swoim terytorium środki ochrony roślin zawierające substancje czynne niewymienione w załączniku I do tej dyrektywy, a znajdujące się w obrocie dwa lata po notyfikacji dyrektywy, powinno ono uwzględnić również przepisy art. 4 tej dyrektywy?

(b) Czy wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że gdy Państwo Członkowskie dopuszcza do obrotu na swoim terytorium środki ochrony roślin zawierające substancje czynne niewymienione w załączniku I do tej dyrektywy, a znajdujące się w

obrocie dwa lata po notyfikacji dyrektywy, powinno ono uwzględnić również przepisy art. 8 ust. 3 tej dyrektywy?

7. Czy wykładni art. 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że przegląd w rozumieniu tego przepisu obejmuje również badanie nowego zastosowania środków ochrony roślin znajdujących się już na rynku, w toku którego ocenia się, czy występuje niedopuszczalne ryzyko dla użytkownika/pracownika, zdrowia ludzkiego lub środowiska w związku z tymczasowym środkiem w rozumieniu art. 16aa Bmw [Bestrijdingsmiddelenwet 1962]?
8. Czy wykładni art. 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że zawiera on wyłącznie przepisy dotyczące dostarczania danych przed przeglądem, czy też w ten sposób, że zawarte w nim wymogi są również istotne w odniesieniu do sposobu, w jaki przegląd powinien zostać zorganizowany i przeprowadzony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Zoll-Senat 3 (K) des Unabhängigen Finanzsenates z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Amalia Valesko przeciwko Zollamt Klagenfurt

(Sprawa C-140/05)

(2005/C 143/32)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 25 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Zoll-Senat 3 (K) des Unabhängigen Finanzsenates z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Amalia Valesko przeciwko Zollamt Klagenfurt.

Zoll-Senat 3 (K) des Unabhängigen Finanzsenates zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy postanowienia zawarte w aktach dotyczących warunków przystąpienia Republiki Słowenii do Unii Europejskiej, ZAŁĄCZNIK XIII — Lista na podstawie art. 24 Aktu Przystąpienia: Słowenia, pkt 6 Podatki, podpunkt 2 (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z 23.9.2003, L 236), zgodnie z którymi bez uszczerbku dla art. 8 dyrektywy Rady 92/12/EWG w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania i po poinformowaniu Komisji Państwa Członkowskie, tak długo jak obowiązuje wspomniane uregulowanie wyjątkowe, mogą „utrzymać” w odniesieniu do papierosów przywożonych na ich terytorium ze Słowenii bez opłacania dodatkowych podatków akcyzowych takie same ograniczenia ilościowe jak w odniesieniu do papierosów, które wwożone są z krajów trzecich, należy interpretować w odniesieniu do terminu technicznego „utrzymać” w ten sposób, że te postanowienia traktatowe dopuszczają ograniczenia ilościowe, które w Państwie Członkowskim do momentu przystąpienia Republiki Słowenii obowiązywały między innymi w odniesieniu do Republiki Słowenii jako kraju trzeciego?

2) W przypadku gdyby jednak Trybunał uznał, że przedmiotowych postanowień traktatowych nie należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one ograniczenia ilościowe, które obowiązywały w Państwie Członkowskim do momentu przystąpienia Republiki Słowenii między innymi w odniesieniu do Republiki Słowenii jako kraju trzeciego, stawia się pytanie:

Czy art. 23, 25 i 26 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie Państwa Członkowskiego, zgodnie z którym zwolnienie z podatku akcyzowego wyrobów tytoniowych, wwożonych w osobistym bagażu podróżujących, którzy mają swoje zwykłe miejsce zamieszkania na obszarze podatkowym tego Państwa Członkowskiego i którzy wjeżdżają przez granicę lądową lub granicę na wodach śródlądowych bezpośrednio na obszar podatkowy tego Państwa Członkowskiego, ograniczone jest do 25 sztuk papierosów przy wjeździe z określonych innych Państw Członkowskich, nie jest sprzeczne z zasadami swobodnego przepływu towarów, jeżeli tego rodzaju ograniczenie ilościowe istnieje wyłącznie w odniesieniu do obszaru wolnocłowego tylko jednego kraju trzeciego (Szwajcarii), a jednocześnie dozwolone jest wwożenie do tego Państwa Członkowskiego ze wszystkich innych krajów trzecich 200 sztuk papierosów objętych zwolnieniem z podatku akcyzowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Luleå tingsrätt z dnia 21 marca 2005 r., w sprawie Prokurator przeciwko Percy'emu Mickelssonowi i Joakimowi Roosowi

(Sprawa C-142/05)

(2005/C 143/33)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 24 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Luleå tingsrätt z dnia 21 marca 2005 r., w sprawie Prokurator przeciwko Percy'emu Mickelssonowi i Joakimowi Roosowi

Luleå tingsrätt zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) a) Czy art. 28-30 WE stoją na przeszkodzie temu, aby przepisy prawa krajowego zakazywały użytkowania silnikowych jednostek pływających poza publicznymi drogami wodnymi oraz strefami do tego celu wyznaczonymi przez lokalne władze, tak jak to przewiduje szwedzkie rozporządzenie w sprawie prywatnych jednostek pływających?
- b) Czy art. 28-30 WE stoją na przeszkodzie temu, aby Państwo Członkowskie stosowało te przepisy w taki sposób, że zakazuje ono użytkowania silnikowych jednostek pływając również w strefach, w odniesieniu do których lokalne władze nie zdecydowały jeszcze, czy należy tam na takie użytkowanie zezwolić?
- 2) Czy dyrektywa 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywę 94/25/WE⁽¹⁾ w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych stoi na przeszkodzie opisanym powyżej przepisom krajowym zakazującym użytkowania silnikowych jednostek pływających?

⁽¹⁾ Dz. U. L 214, str. 18.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-143/05)

(2005/C 143/34)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 29 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Knuta Simonssona i Wouterę Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjąwszy przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniającej dyrektywę w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki⁽¹⁾, lub przynajmniej nie podając ich do wiadomości Komisji, Króle-

stwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 23 listopada 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324, str. 53.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-144/05)

(2005/C 143/35)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 30 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Knuta Simonssona i Wouterę Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu realizacji dyrektywy 2002/59/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylającej dyrektywę Rady 93/75/EWG lub przynajmniej nie podając ich do wiadomości Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 5 lutego 2004 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 10

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 10 lutego 2005 r. w sprawie Albert Collée jako uniwersalny następca prawny Collée KG przeciwko Finanzamt Limburg a.d. Lahn

(Sprawa C-146/05)

(2005/C 143/36)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 1 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof (Niemcy) z dnia 10 lutego 2005 r. w sprawie Albert Collée jako uniwersalny następca prawny Collée KG przeciwko Finanzamt Limburg a.d. Lahn.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy organy podatkowe mogą odmówić zwolnienia z podatku wewnątrzwspólnotowej dostawy, która niewątpliwie miała miejsce, jedynie na tej podstawie, że podatnik nie dostarczył przewidzianych dowodów księgowych w terminie?
- 2) Czy odpowiedź na powyższe pytanie zależy od tego, czy podatnik początkowo świadomie zataił, że miała miejsce wewnątrzwspólnotowa dostawa?

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-147/05)

(2005/C 143/37)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 1 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michela van Beeka i Sarę Pardo Quintillan, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Królestwu Niderlandów.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (⁽¹⁾), a w każdym razie nie informując Komisji o ich przyjęciu, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- 2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął dnia 22 grudnia 2003 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 327, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof, wydanym dnia 13 stycznia 2005 r., w sprawie F. Weissheimer Malzfabrik przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-151/05)

(2005/C 143/38)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 4 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof (Federalny Trybunał Finansowy, Niemcy) wydanym w dniu 13 stycznia 2005 r. w sprawie F. Weissheimer Malzfabrik przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Główny Urząd Celný, Hamburg-Jonas).

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 70 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celný (⁽¹⁾) ma zastosowanie, w przypadku gdy chodzi o stwierdzenie, czy produkt, w odniesieniu do którego żądany jest zwrot wywozowy, odznacza się przyjętą w obrocie jakością?

2. Czy złożone w krajowym wniosku o zapłatę zapewnienie co do wysokiej, przyjętej w obrocie jakości w rozumieniu art. 13 zdanie 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych dla produktów rolnych ⁽¹⁾, należy do danych wymienionych w art. 11 ust. 1 akapit drugi w zw. z art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 351, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-153/05)

(2005/C 143/39)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Geralda Brauna, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Austrii nie przyjmując przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do transpozycji dyrektywy 2002/30/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty lub, w każdym razie, nie informując o tym Komisji, uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu oraz tej dyrektywy.
2. obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 września 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 85, str. 40

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof (Austria) z dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Winfried L. Holböck przeciwko Finanzamt Salzburg-Land

(Sprawa C-157/05)

(2005/C 143/40)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 kwietnia do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof (Austria) z dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Winfried L. Holböck przeciwko Finanzamt Salzburg-Land.

Verwaltungsgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału (art. 56 i nast. WE) stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu obowiązującemu w dniu 31 grudnia 1993 r. (oraz nadal obowiązującemu po przystąpieniu Austrii do UE w dniu 1 stycznia 1995 r.), na podstawie którego dywidendy z akcji krajowych są objęte stawką podatkową w wysokości połowy przeciętnej stawki podatkowej należnej od całego dochodu, podczas gdy dywidendy wypłacane przez spółkę akcyjną mającą siedzibę w państwie trzecim (w sporze przed sądem krajowym: Szwajcarii), w której podatnik ma udział w wysokości dwóch trzecich, są nadal objęte zwykłą stawką podatku dochodowego?

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-158/05)

(2005/C 143/41)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 6 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Brauna oraz M. Huttunena, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec nie przyjmując przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do transpozycji dyrektywy 2002/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty lub, w każdym razie, nie informując o tym Komisji, uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu oraz tej dyrektywy.
2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 września 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 85, str. 40

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie T-141/01 Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis w dniu 8 kwietnia 2005 r.

(Sprawa C-162/05 P)

(2005/C 143/42)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 8 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie T-141/01 Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uznanie za zasadnych zarzutów wnoszącej odwołanie i o uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 stycznia 2005 r. (sprawa T-141/01), oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(1999)534 z dnia 4 marca 1999 r., oraz
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty na jego poparcie:

1. Naruszenie procedury poprzez niedopuszczenie przez Sąd Pierwszej Instancji określonych dowodów wnoszącej odwołanie — które w okolicznościach niniejszej sprawy uznała ona za decydujące — bez umożliwienia skarżącej zwrócenia się do Sądu w trakcie postępowania o usunięcie tych naruszeń, co poważnie naruszyło jej interesy i uniemożliwiło jej właściwe wykonywanie prawa do obrony — pkt 132 i 138 wyroku.
2. Naruszenie ogólnej zasady domniemania niewinności. Oczywiście błędne, a w niektórych wypadkach bezpodstawne ustalenie, ocena i interpretacja stanu faktycznego dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji, doprowadziły do tego, iż uzasadniając wyrok Sąd w oczywisty sposób naruszył ogólną zasadą prawa dotyczącą domniemania niewinności, z której każdy korzysta do czasu wydania przeciwko niemu prawomocnego wyroku skazującego w postępowaniu karnym.
3. Dokonanie przez Sąd Pierwszej Instancji błędnej kwalifikacji prawnej wnoszącej odwołanie jako jednostki zobowiązanej do zwrotu pomocy przyznanej na projekt Zumaque na podstawie art. 24 rozporządzenia (EWG) 4253/88 i decyzji o wstrzymaniu. Twierdzi ona, iż Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo kwalifikując spółkę Entorn, Societat Limitada, Enginyeria i Serveis — wnoszącą odwołanie — jako jednostkę zobowiązaną do zwrotu otrzymanej pomocy na podstawie decyzji Komisji C(1999)534 z dnia 4 marca 1999 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof (Austria) z dnia 31 marca 2005 r. w sprawie Heger Rudi GmbH przeciwko Finanzamt Graz-Stadt

(Sprawa C-166/05)

(2005/C 143/43)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 13 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof (Austria) z dnia 31 marca 2005 r. w sprawie Heger Rudi GmbH przeciwko Finanzamt Graz-Stadt.

Verwaltungsgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy przyznanie prawa do wykonywania połowu ryb poprzez odpłatne przeniesienie karty wędkarskiej stanowi „świadczenie usług związanych z nieruchomościami” w rozumieniu art. 9 ust. 2 lit. a szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour de cassation (Belgia) z dnia 4 kwietnia 2005 r. w sprawie URADEX SCRL przeciwko Union Professionnelle de la Radio et de la Télédistribution, w skrócie RTD i Société Intercommunale pour la Diffusion de la Télévision, w skrócie BRUTELE

(Sprawa C-169/05)

(2005/C 143/44)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 kwietnia 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour de cassation (Belgia) z dnia 4 kwietnia 2005 r. w sprawie URADEX SCRL przeciwko Union Professionnelle de la Radio et de la Télédistribution, w skrócie RTD i Société Intercommunale pour la Diffusion de la Télévision, w skrócie BRUTELE.

Cour de cassation zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 9 ust. 2 dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że organizacja zbiorowego zarządzania uważana za uprawnioną do zarządzania prawami podmiotu praw autorskich lub praw pokrewnych, który nie przekazał sprawy zarządzania swoimi prawami żadnej organizacji zbiorowego zarządzania, uprawniona jest jedynie do zarządzania prawami majątkowymi tego podmiotu, nie ma natomiast upoważnienia do wykonywania jego prawa polegającego na udzielaniu lub odmowie udzielenia operatorom kablowym zezwolenia na retransmisję audycji drogą kablową?

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 6.10.1993, str. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Landgericht für ZRS Wien z dnia 8 kwietnia 2005 r. w sprawie KVZ retec GmbH przeciwko Republik Österreich (Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft)

(Sprawa C-176/05)

(2005/C 143/45)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 20 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht für ZRS Wien z dnia 8 kwietnia 2005 r. w sprawie KVZ retec GmbH przeciwko Republice Austrii (Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft).

Landesgericht für ZRS Wien zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy przesyłanie (tranzyt lub zwrot) mączki mięsno-kostnej jako odpadu — niezależnie od tego, czy zawiera ona materiały szczególnego ryzyka czy nie — podlega obowiązkowi zgłoszenia zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 259/93 („rozporządzenie w sprawie przesyłania odpadów”)?

Jeśli tak, to:

- 2) Czy przesyłanie mączki mięsno-kostnej jest — niezależnie od tego, czy zawiera ona materiały szczególnego ryzyka czy nie — wyłączone z zakresu stosowania art. 1 ust. 2 lit. d) rozporządzenia w sprawie przesyłania odpadów?

Jeśli odpowiedź na pytanie nr 2 jest przecząca, to:

- 3) Czy przesyłanie (tranzyt lub zwrot) mączki mięsno-kostnej,
- a) która nie zawiera materiałów szczególnego ryzyka,
 - b) która zawiera materiały szczególnego ryzyka (zaklasyfikowane jako surowce „kategorii 1” zgodnie z rozporządzeniem WE w sprawie produktów ubocznych [rozporządzenie (WE) nr 1774/2002]),

jest w braku zgłoszenia i zezwolenia danych władz niezgodne z prawem na podstawie art. 26 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie przesyłania odpadów, ponieważ chodzi tu o odpady w rozumieniu rozporządzenia w sprawie przesyłania odpadów?

Wykreślenie sprawy C-273/02 ⁽¹⁾

(2005/C 143/46)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-273/02, Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej, popieranej przez Irlandię, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i Wielkie Księstwo Luksemburga.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 14.9.2002

Wykreślenie sprawy C-458/02 ⁽¹⁾

(2005/C 143/47)

(Język postępowania: angielski)

Postanowieniem z dnia 22 marca 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-458/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003

Wykreślenie sprawy C-395/03 ⁽¹⁾

(2005/C 143/48)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2005 r. prezes szóstej izby Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-395/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 1.11.2003

Wykreślenie sprawy C-504/03 ⁽¹⁾

(2005/C 143/49)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2005 r. prezes drugiej izby Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-504/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.1.2004

Wykreślenie sprawy C-49/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/50)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-49/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004

Wykreślenie sprawy C-57/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/51)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-57/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 3.4.2004

wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 11.9.2004

Wykreślenie sprawy C-165/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/52)

(Język postępowania: angielski)

Postanowieniem z dnia 2 marca 2005 r. prezes drugiej izby Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-165/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.04.2004

Wykreślenie sprawy C-262/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/55)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-262/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 7.8.2004

Wykreślenie sprawy C-277/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/56)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-277/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 11.9.2004

Wykreślenie sprawy C-179/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/53)

(Język postępowania: grecki)

Postanowieniem z dnia 10 marca 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-179/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 26.6.2004

Wykreślenie sprawy C-399/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/57)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-399/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 6.11.2004

Wykreślenie sprawy C-261/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/54)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-261/04 (wniosek Arbeitsgericht Regensburg o

Wykreślenie sprawy C-460/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/58)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-460/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 18.12.2004

Wykreślenie sprawy C-516/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/59)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2005 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-516/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 5.2.2005

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 5 kwietnia 2005 r.

w sprawie T-336/02 Susan Christensen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Służba publiczna — Postępowanie rekrutacyjne członków personelu tymczasowego — Skład komisji rekrutacyjnej i przebieg postępowania)*

(2005/C 143/60)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-336/02 Susan Christensen, zamieszkałej w Ispra (Włochy), reprezentowanej przez adwokatów G. Vandersandena i L. Levi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Tserepa-Lacombe i F. Clotuche-Duvieusart, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek o uchylenie decyzji komisji rekrutacyjnej COM/R/A/01/2000 ustalającej listę rezerwową w związku z zatrudnieniem członków personelu tymczasowego kategorii A w zakresie, w jakim nazwisko skarżącej nie zostało wpisane na listę rezerwową, jak również wniosek o odszkodowanie, Sąd Pierwszej Instancji (sędzia: A.W. Meij); sekretarz: D. Christensen, administrator, wydał w dniu 5 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 11.1.2003 r.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-187/03 Isabella Scippacercola przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Dostęp do dokumentów instytucji — Art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001)*

(2005/C 143/61)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-187/03 Isabella Scippacercola, zamieszkała w Brukseli (Belgia), początkowo reprezentowana przez adwokatów K. Adamantopoulou i D. Papakrivopoulou, a następnie przez adwokata K. Adamantopoulou i B. Keane'a, solicitor, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: L. Flynn i P. Aalto, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2003 r. oddalającej wniosek skarżącej o udostępnienie dokumentu związanego z projektem nowego międzynarodowego portu lotniczego Ateny-Spata (Grecja), Sąd Pierwszej Instancji (trzecia izba), w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i O. Czúcz, sędziowie; sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.8.2003

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 5 kwietnia 2005 r.

z dnia 6 grudnia 2004 r.

w sprawie T-376/03 Michel Hendrickx przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾w sprawie T-55/02 Peter Finch przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Urzednicy — Konkurs wewnętrzny — Niedopuszczenie do testów ustnych — Wymóg szczególnej znajomości języków — Zasada równego traktowania — Dostęp do dokumentów Rady — Obowiązek uzasadnienia)

(Urzednicy — Zażalenie — Dorozumiana decyzja odrzucająca zażalenie — Wyrażna decyzja odrzucająca zażalenie przed upływem terminu przewidzianego do wniesienia skargi — Zbyt późne doręczenie decyzji odrzucającej zażalenie — Dopuszczalność — Emerytury — Przekazanie praw do świadczeń emerytalnych z krajowych systemów emerytalnych — Obliczenie liczby przepracowanych lat uprawniających do emerytury, które należy uwzględnić w ramach wspólnotowego systemu emerytalnego — Wynagrodzenie uwzględnione jako podstawa obliczenia — Skarga wyraźnie pozbawiona podstawy prawnej)

(2005/C 143/62)

(2005/C 143/63)

(Język postępowania: francuski)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-376/03, Michel Hendrickx, urzędnik Rady Unii Europejskiej zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokatów J.-N. Louisa, S. Orlandiego, A. Coolena oraz E. Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej, (pełnomocnicy: M. Sims oraz F. Anton), mającej za przedmiot po pierwsze wniosek o uchylenie decyzji komisji konkursowej w konkursie Rada/A/270, mocą której skarżący uzyskał ocenę niedostateczną za test pisemny A.3 i nie został dopuszczony do testów ustnych, a po drugie żądanie zasądzenia od Rady symbolicznego odszkodowania wysokości jednego euro z tytułu poniesionej szkody moralnej, Sąd Pierwszej Instancji (pierwsza izba), w składzie: J. D. Cooke, Prezes, R. García-Valdecasas oraz I. Labucka, sędziowie; sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 5 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

W sprawie T-55/02 Peter Finch, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowany przez adwokata J.-N. Louisa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: F. Clotuche-Duvieusart i H. Tserepa-Lacombe, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej obliczenia lat przepracowanych uprawniających do emerytury, które należy uwzględnić w ramach wspólnotowego systemu emerytalnego na skutek przekazania całości praw do świadczeń emerytalnych nabytych przez skarżącego przed wstąpieniem do służby Komisji, Sąd (piąta izba), w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro i K. Jürimäe, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 6 grudnia 2004 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

1) Skarga zostaje oddalona jako wyraźnie pozbawiona podstawy prawnej.

2) Każda ze stron ponosi swoje własne koszty.

2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.1.2004⁽¹⁾ Dz.U. C 97 z 20.4.2002

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 15 lutego 2005 r.

w sprawie T-206/02 Congrès national du Kurdistan (KNK)
przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Szczególne środki restrykcyjne skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem — Legitymacja czynna — Stowarzyszenie — Dopuszczalność)

(2005/C 143/64)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-206/02 Congrès national du Kurdistan (KNK) z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokata J. Boisseau'a przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy: M. Vitsentzatos i S. Marquardt), wspieranej przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: początkowo G. zur Hausen i G. Boudot, następnie J. Enegren i G. Boudot, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) oraz przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: początkowo J. Collins, następnie R. Caudwell, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2002/334/WE z dnia 2 maja 2002 r. wydanej w wykonaniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, str. 33), Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, N. J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 15 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Skarżący ponosi koszty własne oraz poniesione przez Radę.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 15 lutego 2005 r.

w sprawie T-229/02 Kurdistan Workers' Party (PKK) i
Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie
Unii Europejskiej ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Szczególne środki restrykcyjne skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom mające na celu zwalczanie terroryzmu — Zdolność procesowa — Legitymacja procesowa — Stowarzyszenie — Dopuszczalność)

(2005/C 143/65)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-229/02 Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK), z siedzibami w Brukseli, reprezentowani przez M. Mullera, E. Griesa, barristers oraz J. Peirce, solicitor, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy: M. Vitsentzatos i M. Bishop) popieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: początkowo J. Collins, następnie R. Caudwell, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) oraz Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Brown i P. Kuijper, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2002/334/WE z dnia 2 maja 2002 r. wprowadzającej w życie art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, str. 33) oraz decyzji Rady 2002/460/WE z dnia 17 czerwca 2002 r. wprowadzającej w życie art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2002/334 (Dz.U. L 160, str. 26), Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 15 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący ponoszą własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 28.9.2002 r.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI**z dnia 14 lutego 2005 r.****w sprawie T-406/03, Nicolas Ravailhe przeciwko Komite-
towi Regionów Unii Europejskiej ⁽¹⁾****(Urzędnicy — Wstępna procedura administracyjna — Niedopu-
szczalność)**

(2005/C 143/66)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-406/03 Nicolas Ravailhe, były członek personelu tymczasowego Komitetu Regionów, zamieszkały w Amiens (Francja), reprezentowany przez J.-P. Brodsky'ego przeciwko Komitetowi Regionów (pełnomocnicy: P. Cervilla, wspomagany przez adwokata B. Wägenbaura), mającej za przedmiot skargę dotyczącą, tytułem roszczenia głównego, uchylenia wydanej przez organ upoważniony do zawierania umów zatrudnienia odmowy przywrócenia skarżącego do służby i praw statutowych członka personelu tymczasowego Komitetu Regionów Unii Europejskiej oraz tytułem roszczenia ewentualnego zasądzenie odszkodowania, Sąd (piąta izba), w składzie M. Vilaras, prezes, F. Dehousse oraz D. Šváby, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 14 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.2.2004**POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI****z dnia 12 stycznia 2005 r.****w sprawie T-268/04, Spa Monopole, Compagnie fermière
de Spa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach
Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)
(OHIM) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Cofnięcie
sprzeciwu — Umorzenie postępowania)**

(2005/C 143/67)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-268/04, Spa Monopole, Compagnie fermière de Spa z siedzibą w Spa (Belgia), reprezentowana przez adwo-
katów L. de Brouwera, E. Cornu, E. De Gryse'a et D. Moreau

przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełno-
mocnik: O. Montalto), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM była Cottee Dairy Products Pty Limited, z siedzibą w New South Wales (Australia), mającej za przedmiot skargę na decyzję pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 kwietnia 2004 r. (sprawa R 148/2002-1), Sąd Pierwszej Instancji (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w 12 stycznia 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.

2. Każda ze stron ponosi swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004**Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Eliza-
beth Agne-Dapper i innych przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich****(Sprawa T-35/05)**

(2005/C 143/68)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Elizabeth Agne-Dapper, zamieszkałej w Schoorl (Niderlandy) i 172 innych skarżących, reprezentowanych przez adwokatów Georgesa Vandersandena, Laure Levi i Aurore Finchelstein przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- 1) uznanie skargi za dopuszczalną i uzasadnioną, w tym w odniesieniu do zawartego w niej zarzutu niezgodności z prawem
- 2) w konsekwencji stwierdzenie nieważności odcinków emerytury skarżących za maj 2004 r., ze skutkiem zastosowania współczynnika korygującego na poziomie stolicy państwa, w którym mają oni miejsce zamieszkania lub przynajmniej takiego współczynnika korygującego, który odzwierciedlałaby w odpowiedni sposób różnice w kosztach utrzymania w miejscu, w którym skarżący zmuszeni są ponosić swe wydatki i tym samym odpowiadałby zasadzie równoważ-
ności,
- 3) obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wszyscy skarżący w niniejszej sprawie są urzędnikami, którzy przeszli na emeryturę przed dniem 1 maja 2004 r. Kwestionują oni system przejściowy wprowadzony do czasu zniesienia współczynników korygujących rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającym regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ [tłumaczenie nieoficjalne] w takim zakresie w jakim wyżej wspomniany system oparty jest na nowym wyliczeniu „emerytalnych” współczynników korygujących, który nie jest już skalkulowany w odniesieniu do stolicy, ale według średnich kosztów utrzymania w Państwie Członkowskim, co do którego uprawniony do emerytury wykazał, że ma w nim miejsce stałego zamieszkania.

Na poparcie swych żądań skarżący podnoszą przede wszystkim, że ww. rozporządzenie opiera się na błędnym uzasadnieniu, w zakresie, w jakim ani wzmożona integracja Wspólnoty, ani swobodny przepływ osób i swoboda pobytu, ani trudności ze skutecznym weryfikowaniem miejsca zamieszkania emerytów, nie mogą ich zdaniem stanowić uzasadnienia dla przedmiotowego systemu przejściowego.

Skarżący podnoszą następnie naruszenie w tym konkretnym przypadku zasad równości, pewności prawnej, wstecznego skutku praw nabytych oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Dz. U. L 124 z 27.4.2004 str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Hinricha Bavendama i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-80/05)

(2005/C 143/69)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Hinricha Bavendama, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Günthera Früchtnichta, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Hinricha Geerken, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Hansa Jürgena Weyhause-Brinkmanna, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Curta-Hildebranda v. Einsiedel, zamieszkałego w Lipsku (Niemcy),

Christiny Gräfin von Schall-RiauCour, zamieszkałej w Ahlen-Vorhelm (Niemcy), Franza-Albrechta Metternicha-Sandora, Prinz von Ratibor und Corvey, zamieszkałego w Höxter (Niemcy), Christopha Prinz zu Schleswig-Holstein, zamieszkałego w Thumby (Niemcy) oraz miasta Schloß Holte-Stukenbrock (Niemcy), reprezentowanych przez T. Giesena, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności wydanej na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽¹⁾ decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty

1. w kontynentalnym regionie biogeograficznym

2. w atlantyckim regionie biogeograficznym

ogłoszonej pod numerami C(2004) 4031 i C(2004) 4032, w zakresie w jakim wywiera ona skutki na własność lub zwierzchność terytorialną skarżących;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący są właścicielami całego terenu względnie znacznych części terenów, które na mocy zaskarżonej decyzji zostały uznane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, co ogranicza prawa własności skarżących.

Skarżący podnoszą, że kryteria wyboru objęcia wykazem terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie zostały spełnione, ponieważ rozstrzygające o wyborze typy i gatunki siedlisk przyrodniczych albo nie występują w ogóle albo nie występują w odpowiednim stopniu reprezentatywności.

Skarżący twierdzą ponadto, że:

— naruszone zostały istotne przepisy proceduralne zawarte w art. 6 ust. 2, 3 i 4 lub art. 4 dyrektywy 92/43/EWG,

— zachodzi uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, ponieważ błędna była już decyzja o wyborze podjęta na poziomie krajowym, stanowiąca podstawę sporządzenia wykazu, oraz

— miało miejsce nadużycie swobodnego uznania, ponieważ Komisja objęła wykazem wszystkie bez wyjątku tereny zaproponowane jej przez Republikę Federalną Niemiec.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2005 r. przez Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals International BV, Akzo Nobel Chemicals BV i Akzo Nobel Functional Chemicals BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-112/05)

(2005/C 143/70)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 2 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Akzo Nobel NV, z siedzibą w Arnhem (Niderlandy), Akzo Nobel Nederland BV, z siedzibą w Arnhem (Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals International BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy) i Akzo Nobel Functional Chemicals BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy), reprezentowanej przez adwokatów C. R. A. Swaaka i J. de Gou, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- dokonanie kontroli legalności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 230 WE;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 231 WE;
- obciążenie Komisji kosztami własnymi i strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący kwestionują decyzję Komisji z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/E 2/37.533 — Chlorek choliny), stwierdzającą, że skarżący brał udział w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk dotyczących ustalania cen, podziału rynków i uzgodnionych działań skierowanych przeciwko konkurentom w sektorze chlorku choliny w EOG oraz nakładającą grzywnę na skarżących.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ ze względu na to, że Komisja obciążyła odpowiedzialnością za naruszenie również Akzo Nobel NV, spółkę holdingową grupy Akzo Nobel. Zdaniem skarżących, Akzo Nobel NV nie miała decydującego wpływu na politykę handlową swoich spółek zależnych.

Ponadto skarżący podnoszą, że wysokość grzywny nałożonej na nich solidarnie przekroczyła w przypadku jednego z nich 10 % obrotu. Zdaniem skarżących Komisja powinna była ograniczyć indywidualną odpowiedzialność poszczególnych spółek.

Wreszcie skarżący powołują się na naruszenie obowiązku uzasadnienia. Zdaniem skarżących Komisja stwierdziła solidarną odpowiedzialność Akzo Nobel NV na podstawie błędnego rozumowania i nie wskazała, dlaczego solidarnie obciążyła jednego ze skarżących grzywną przekraczającą limit 10 % obrotu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2005 r. przez Andreasa Rodenbröckera i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-117/05)

(2005/C 143/71)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 9 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Andreasa Rodenbröckera, zamieszkałego w Hövelhof (Niemcy) i in., reprezentowanych przez H. Glatzela, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności wydanej na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽¹⁾ decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w atlantyckim regionie biogeograficznym w odniesieniu do objęcia nim terenów

DE 4117-301 „Sennebäche”

DE 4118-301 „Senne mit Stapellager Senne”

DE 4118-401 „Vogelschutzgebiet Senne mit Teutoburger Wald” oraz

DE 4118-302 „Holter Wald”

w zakresie w jakim wywiera ona skutki na obszary stanowiące własność skarżących, znajdujące się w ich użytkowaniu (dzierżawa) lub objęte ich uprawnieniami dotyczącymi planowania;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący są właścicielami terenów, które na mocy zaskarżonej decyzji zostały objęte wspólnotowym wykazem terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, co zostało uzasadnione występowaniem na tych terenach typów i gatunków siedlisk przyrodniczych zasługujących na ochronę na podstawie dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Skarżący podnoszą:

- że zaskarżona decyzja znacznie ogranicza prawa właścicielskie skarżących do swobodnego zagospodarowania ich nieruchomości, oraz
- że ograniczenie to jest bezprawne, ponieważ nastąpiło z naruszeniem przepisów proceduralnych i stanowi nadużycie swobodnego uznania z uwagi na fakt, iż uznane za zasługujące na ochronę typy siedlisk przyrodniczych i gatunki zwierząt nie występują w ogóle, a w każdym razie nie występują w stopniu reprezentatywności lub wielkości populacji wymaganych według kryteriów załącznika III do dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

(¹) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2005 r. przez Borax Europe Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-121/05)

(2005/C 143/72)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 15 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Borax Europe Ltd z siedzibą w Guildford (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanej przez adwokatów D. Vandermeerscha i K. Nordlandera, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji odmawiającą skarżącej dostępu do określonych dokumentów i nagrań dotyczących przygotowania trzydziestego dostosowania do postępu technicznego dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (¹). W szczególności skarżąca zwróciła się z wnioskiem o udzielenie dostępu do nagrań dźwiękowych lub stenogramów ze spotkania ekspertów z dziedziny toksycznego wpływu na zdolności rozrodcze w sprawie klasyfikacji kwasu bornego i boranów.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że pozwana dopuściła się rażącego błędu co do oceny i naruszyła art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 (²). Według skarżącej pozwana dopuściła się błędu stwierdzając, iż dostęp do dokumentów podważyłby integralność ekspertów uczestniczących w konsultacjach i naraziłby ich na zewnętrzne naciski. Ponadto skarżąca podnosi, że pozwana dopuściła się błędu stosując wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji Komisji oraz stwierdzając, iż nie było interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem.

Wreszcie skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności polegające na nieudzieleniu przez Komisję częściowego dostępu do nagrań dźwiękowych.

(¹) OJ L 196, str. 1.

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2005 r. przez Nicolę Falcione'go przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-132/05)

(2005/C 143/73)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 16 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Nicolę Falcione'go, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów: Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji z dnia 24 marca 2004 r. ustalającej ostateczne zaklasyfikowanie skarżącego do grupy zaszeregowania A5/4,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 24 marca 2004 r. skarżący został powołany na stanowisko urzędnicze w grupie zaszeregowania A5/4. W swojej skardze kwestionuje on ostateczną klasyfikację do tej grupy zaszeregowania. Skarżący podnosi na poparcie swojej skargi zarzuty naruszenia art. 31 regulaminu pracowniczego oraz popełnienia oczywistego błędu w ocenie. Skarżący twierdzi, że Komisja powinna była również wziąć pod uwagę jego właściwe doświadczenie zawodowe zdobyte w okresie od 16 lipca 1974 r. do 28 lutego 1982 r. tak, jakby je zdobył po uzyskaniu wyższego wykształcenia. Komisja nie uwzględniła tego doświadczenia z uwagi na to, że skarżący otrzymał swój dyplom ukończenia studiów ekonomicznych dopiero w dniu 1 marca 1982 r.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2005 r. przez Gérarda Merica przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-133/05)

(2005/C 143/74)

(Język wniesienia odwołania: francuski)

W dniu 17 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Gérarda Merica zamieszkałego w Paryżu, reprezentowanego przez adwokata Pascala Murzeau przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM).

Uczestnikiem postępowania przed pierwszą Izbą Odwoławczą była również ARBORA & AUSONIA, S. L.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- wyłącznie zmianę decyzji wydanej przez pierwszą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) w dniu 17 stycznia 2005 r. i w konsekwencji;
- odrzucenie sprzeciwu wniesionego przez spółkę ARBORA & AUSONIA, S. L. odnośnie rejestracji znaku towarowego „PAM-PIM'S BABY PROP”,

— obciążenie tej ostatniej całością kosztów poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnie
towary znak towarowy:

Zgłoszony wspólnie
towary znak towarowy:

Właściciel znaku lub
oznaczenie, na które
powołano się w sprze-
ciwie:

Znak lub oznaczenie,
na które powołano się
w sprzeciwie:

Decyzja Wydziału
Sprzeciwów:

Decyzja Izby Odwoław-
czej:

Podniesione zarzuty:

Skarżący

Słowny znak towarowy „PAM-PIM'S BABY PROP”, dla produktów z klasy 16 (Pielucho-majtki z papieru lub celulozy (jednorazowe))

ARBORA & AUSONIA, S. L.

Słowne i graficzne krajowe znaki towarowe „PAM-PAM” dla produktów z klas 5, 16 i 25 (wszelkiego rodzaju odzież konfekcjonowana, w szczególności pielucho-majtki, obuwie, majtki na czas miesiączkowania, podpaski higieniczne... — hiszpańskie znaki towarowe nr 855.391, nr 1.146.300 oraz nr 1.153.492).

Sprzeciw uwzględniony w oparciu o krajowy znak graficzny „PAM-PAM” dla produktów z klasy 16 (majtki i pielucho-majtki z papieru i z celulozy — hiszpański znak towarowy nr 1.146.300).

Oddalenie odwołania skarżącego

Dla przeciętnego konsumenta hiszpańskiego nie ma prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd między znakami towarowymi pozostającymi w konflikcie w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na brak podobieństwa zarówno między zgłoszonym znakiem towarowym a wcześniejszymi znakami towarowymi, ani między produktami oznaczonymi zgłoszonym znakiem towarowym i wcześniejszymi znakami towarowymi.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2005 r. przez Internationaler Hilfsfonds e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-141/05)

(2005/C 143/75)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 11 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Internationaler Hilfsfonds e.V. z siedzibą w Rosbach (Niemcy), reprezentowanego przez H. Kalteneckera, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lutego 2005 r. odrzucającej wniosek skarżącego o nieograniczony dostęp do akt Komisji dotyczących umowy LIEN 97-2011;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty:

Zaskarżonym pismem Komisja odrzuciła wniosek skarżącego o nieograniczony dostęp do akt Komisji Europejskiej dotyczących umowy LIEN 97-2011 z powołaniem na art. 4 ust. 1 lit. b) i art. 4 ust. 3 drugi akapit rozporządzenia o przejrzystości⁽¹⁾ oraz na rozporządzenie o ochronie danych⁽²⁾.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 rozporządzenia o przejrzystości. Skarżący jest zdania, że nietrafne są przytoczone przez Komisję Europejską powody odmowy nieograniczonego dostępu do akt umowy LIEN 97-2011, a mianowicie naruszenie procesu podejmowania decyzji w przypadku nieograniczonego wglądu do akt. Ponadto, skarżący twierdzi, że istnieje interes publiczny w ujawnieniu przedmiotowych dokumentów. Skarżący kwestionuje również możliwość zastosowania art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia o przejrzystości.

Dodatkowo skarżący kwestionuje odmowę przez pozwaną nieograniczonego dostępu do akt z powołaniem na rozporządzenie o ochronie danych.

Ponadto skarżący twierdzi, że postępowanie Komisji Europejskiej było arbitralne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2005 r. przez Flex Equipos de Descanso, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-146/05)

(2005/C 143/76)

(Język, w którym wniesiono skargę: angielski)

Do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Flex Equipos de Descanso z siedzibą w Alcobendas, Madryt (Hiszpania), reprezentowanej przez prawnika I. Valdelomara Serrano, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Recticel N.V. z siedzibą w Sint-Lambrechts-Woluwe (Belgia).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie R 469/2004-2,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego i nakazanie mu udzielenia odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego RENOFLEX, zgłoszonego pod nr 1.278.175 dla towarów z klas 17 i 20,
- stwierdzenie, że Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego naruszył zasadę pewności prawa,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:

Recticel N.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:

Słowny znak towarowy „RENO-FLEX” dla towarów między innymi z klas 17 i 20 (materiały wypełniające dla foteli, siedzeń samochodowych, mebli ...) — zgłoszenie nr 1 278 175

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sporze:

Skarżący

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sporze:

Graficzny, krajowy znak towarowy „FLEX” dla towarów z klas 17 i 20 odpowiednio (guma, łóżka, materace, meble rozkładane, biurka ...)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich towarów

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty:

Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy wspólnotowym znakiem towarowym a wcześniejszymi znakami towarowymi jest oczywiste ze względu na podobieństwo oznaczeń i ze względu na fakt, że towary objęte znakami towarowymi są częściowo identyczne, a częściowo podobne.

Wspólnotowy znak towarowy odznacza się znacznym podobieństwem wobec wcześniejszych znaków towarowych, wobec faktu, że fragment słowny i główna część wcześniejszych znaków towarowych, FLEX, jest zawarta w kwestionowanym wspólnotowym znaku towarowym, RENOFLEX. Dodanie słowa RENO nie zmienia ogólnego wrażenia.

Zaskarżona decyzja narusza wobec tego art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94.

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego naruszył ponadto zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2005 r. przez Comunidad Autónoma de Madrid i Madrid, Infraestructuras del Transporte (MINTRA) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-148/05)

(2005/C 143/77)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 11 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Comunidad Autónoma de Madrid i Madrid, Infraestructuras del Transporte (MINTRA)** z siedzibą w Madrycie, reprezentowanych przez adwokatów Canię Fernández Vicién, Davida Orteę Peciñę oraz Julia Sabatera Marotiasa, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji strony pozwanej klasyfikującej MINTRA do ogólnego sektora „instytucji rządowych i samorządowych”, na podstawie „Europejskiego Systemu Rachunków — ESA 95” (ESA 95), zawartego w Załączniku A do rozporządzenia Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie (¹). ESA 95 składa się z szeregu definicji, nomenklatury i zasad metodologii rachunkowej stosowanych przez Państwa Członkowskie przy opracowywaniu ich krajowych rachunków i statystyk ekonomicznych. Ów system rachunkowy jest również stosowany w procedurze nadmiernego deficytu publicznego.

MINTRA jest podmiotem prawa publicznego Comunidad de Madrid przypisanym do Consejería de Transportes e Infraestructuras. Ma osobowość prawną i własny majątek, a także pełną zdolność do czynności prawnych. Posiada również zdolność do samodzielnego zaciągania zobowiązań, niezależnie od Comunidad de Madrid.

Na poparcie swojego żądania skarżąca zarzuca:

- Naruszenie licznych zasad regulujących ESA 95, dotyczących klasyfikacji jednostek instytucjonalnych jako podmiotów „rynkowych” i „nierynkowych”.
- Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja stanowi radykalną zmianę stanowiska Eurostatu odnośnie klasyfikacji dokonanej przez tę jednostkę względem MINTRA w piśmie z dnia 14 lutego 2003 r., które to przeklasyfikowanie nastąpiło po tym, jak Eurostat zajął podobne stanowisko w podobnej sprawie dotyczącej austriackiego podmiotu publicznego Bundesimobilien-gesellschaft. W tym względzie skarżąca podkreśla fakt, iż zaskarżona decyzja wiąże się z bardzo poważnymi konsekwencjami finansowymi, tak dla niej, jak i dla MINTRA, ponieważ dług tego podmiotu publicznego zostanie włączony do rachunku Comunidad de Madrid. Ponadto MINTRA mogłaby zostać zmuszona do rozwiązania już podpisanych umów związanych z planem rozwoju sieci kolei miejskiej, do którego realizacji Comunidad de Madrid przystąpiła w oparciu o klasyfikację z lutego 2003 r.
- Naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ, poza innymi motywami, w zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek odwołania do jej podstawy prawnej, a także konkretnych elementów stanu faktycznego, na którym została oparta.

(¹) Dz.U. L 310, z 30.11.1996, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowaną jednostkę Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundację MTK przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-150/05)

(2005/C 143/78)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva

Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowanej jednostki Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundacji MTK, reprezentowanych przez Kari Marttinen przeciwko przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (¹) będącej przedmiotem skargi w całości;
- ewentualnie, gdyby to nie było możliwe, stwierdzenie nieważności decyzji będącej przedmiotem skargi w każdej części dotyczącej Republiki Finlandii;
- ewentualnie, gdyby to również nie było możliwe, stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej regionów wspomnianych w części 6.2.2.7 skargi;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami wraz z odsetkami ustawowymi poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący utrzymują, że decyzja narusza wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności art. 3 dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych i załącznik III, do którego się ona odwołuje. Ich zdaniem wspomniane naruszenie prawa wspólnotowego opiera się zasadniczo na trzech zarzutach:

- a) Zgodnie z art. 3 dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych, sieć Natura jest spójną europejską siecią ekologiczną specjalnych obszarów ochrony. Spójność tej sieci jest gwarantowana przez Państwa Członkowskie i Komisję, które zapewniają odpowiedni stopień ochrony wypełniając swoje zobowiązania do wskazania terenów zawarte w art. 4 w zw. z załącznikiem III do dyrektywy. Nie można dokonać wyboru żadnego terenu ani w sprzeczności z tymi przepisami, ani w drodze decyzji tymczasowych lub jednostronnych. Tereny te powinny być wyznaczane zgodnie z kryteriami wspólnymi dla wszystkich Państw Członkowskich.
- b) Etap 1 (etap Państw Członkowskich) i etap 2 (etap Komisji) w załączniku III stanowią jedną całość złożoną z działań powodujących skutki prawne. Procedura w ramach etapu 2 i decyzja w sprawie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie są zgodne z dyrektywą, jeżeli wniosek przedstawiony w ramach etapu 1 nie spełnia wymogów ustanowionych przez dyrektywę, oraz
- c) Komisja wraz z Państwami Członkowskimi powinna, w ramach etapu 2, koordynować propozycje Państw Członkowskich i wprowadzić wynikające z badań zmiany do granic terytorialnych regionów biogeograficznych, co polega na tym, że ich kontrola właściwego stanu ochrony sięga dalej niż w przypadku Państwa Członkowskiego.

Przedstawiony w ramach etapu 1 wniosek Finlandii dotyczący terenów, które zostały uznane w decyzji Komisji, zgodnie z art. 4 ust. 2 trzeciego akapitu dyrektywy, za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, jest sprzeczny z kryteriami obowiązującymi dla wyznaczenia i klasyfikacji takich terenów, zawartymi w dyrektywie w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych.

Komisja ma obowiązek upewnić się, że tereny wspomniane we wnioskach Państw Członkowskich spełniają wymogi dotyczące ich ekologicznego charakteru, co stanowi przesłankę ujęcia tych terenów w decyzji, jaką należy przyjąć po zakończeniu etapu 2. Bez odpowiedniej kontroli danych biogeograficznych Komisja nie powinna zaakceptować wpisu wnioskowanego terenu na listę terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 13 stycznia 2005 r. przyjmującej, przy zastosowaniu dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty dla północnego regionu biogeograficznego (Dz. U. L 40, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Johna Arthura Slatera przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-152/05)

(2005/C 143/79)

(Język, w którym została sporządzona skarga: angielski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Johna Arthura Slatera zamieszkałego w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanego przez J. Gilberta, solicitora, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Prime Restaurant Holdings, Inc. z siedzibą w Mississauga, Ontario (Kanada).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji czwartej Izby Odwoławczej z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie R 582/2003-4;
- odrzucenie wniosku Prime Restaurant Holdings, Inc. o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego wpisanego do rejestru pod nr 447730;
- obciążenie Urzędu i innych uczestników ich własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania strony skarżącej w niniejszym postępowaniu, w postępowaniu odwoławczym nr R 582/2003-4 i w postępowaniu o unieważnienie nr 232C000447730/1.

Zarzuty i główne argumenty:

Wpisany do rejestru wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: znak słowny EAST SIDE MARIO'S dla towarów i usług z klas 25, 26 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 447730

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: John Arthur Slater

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Prime Restaurant Holdings, Inc.

Prawa ze znaku przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: krajowe znaki słowne i graficzne EAST SIDE MARIO'S

Decyzja Wydziału Unieważnień: nieważność wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94. Według strony skarżącej Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że strona skarżąca działała w imieniu osoby trzeciej, która powinna być uważana za zgłaszającego znak towarowy, że ta osoba trzecia działała w złej wierze oraz że stanowi to nieuczciwą praktykę.

Wykreślenie sprawy T-176/00 (¹)

(2005/C 143/80)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 marca 2005 r. prezes czwartej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-176/00, Cargill B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 285 z 7.10.2000

Wykreślenie sprawy T-225/01 ⁽¹⁾

(2005/C 143/81)

(Język postępowania: hiszpański)

Postanowieniem z dnia 15 marca 2005 r. prezes piątej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-225/01, Gobierno Foral de Navarra przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331 z 24.11.2001

Wykreślenie sprawy T-228/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/83)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2005 r. prezes trzeciej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-228/04 Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002 r.

Wykreślenie sprawy T-142/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/82)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 marca 2005 r. prezes czwartej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-142/04, Cargill B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 26.6.2004

Wykreślenie sprawy T-470/04 ⁽¹⁾

(2005/C 143/84)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2005 r. prezes pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-470/04, Thomas Peyker przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 57 z 5.3.2005

III

(Powiadomienia)

(2005/C 143/85)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 132 z 28.5.2005.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 115 z 14.5.2005.

Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

Dz.U. C 69 z 19.3.2005.

Dz.U. C 57 z 5.3.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
